

BRINJE

Izbor literarnih in likovnih
del učencev

Šolsko leto
2018/2019

UVOD

Dragi bralci!

Pred vami je izdaja Brinja z literarnimi in likovnimi izdelki, ki so nastajali v šolskem letu 2018/2019. Med šolskim letom je bilo veliko priložnosti, ko so lahko učenci dopustili svoji domišljiji, da jih ponese na krilih ustvarjalnosti v različne domišljijske svetove. Nekateri so pesnili, drugi pripovedovali takšne in drugačne zgodbe, tretji so se likovno izražali ... Vsi skupaj so s svojimi prispevki obogatili naše Brinje, morda bodo koga izmed vas, dragi bralci, motivirali, da se lotite česa podobnega. V vsakem izmed nas baje tli ustvarjalna iskrica, ki samo čaka na pravi navdih, na pravo spodbudo ali na pravo merico poguma za ustvarjalni podvig.

Vabimo vas, da se podate na bralno popotovanje in preberete prispevke učencev, ki si sledijo v zaporedju od 1. do 9. razreda. Na začetku je intervju z novo ravnateljico šole, gospo Aleksandro Vadrnjak, na koncu pa vas čakajo zapisi učencev, ki so razmišljali o drugačnosti.

Predajte se bralnemu užitku in naredite še kratek postanek ob likovnih stvaritvah učencev.

Na snidenje ob letu osorej!

BRINJE

Mentorice:

Marjana Rozman, Helena Iskra, Polona Benigar, Laura Novak, Jožica Grbec, Jožica Novak, Nevica Iskra, Mateja Bubnič, Marina Štemberger, Metka Šestan, Mirjana Tomažič, Klaudia Turković, Mateja Šepić, Dragica Štemberger Maljavac

Uredili:

Mateja Šepić in Dragica Štemberger Maljavac

Oblikovanje:

Mariza Močnik

Sodelovanje pri pripravi zapisov:

Nina Ferlež, Matic Iskra, Lucija Križ, Zala Malečkar, Ana Rolih, Maša Kovačič
Štefančič, Nika Urbančič

KAZALO

INTERVJU Z NOVO RAVNATELJICO	3
IZDELKI UČENCEV PRVIH RAZREDOV	5
IZDELKI UČENCEV DRUGIH RAZREDOV	12
IZDELKI UČENCEV TRETJIH RAZREDOV	16
IZDELKI UČENCEV ČETRTIH RAZREDOV	20
IZDELKI UČENCEV PETIH RAZREDOV	23
IZDELKI UČENCEV ŠESTIH RAZREDOV	30
IZDELKI UČENCEV SEDMIH RAZREDOV	37
IZDELKI UČENCEV OSMIH RAZREDOV	57
IZDELKI UČENCEV DEVETEGA RAZREDA	69
JAZ SEM JAZ IN TI SI TI	82

INTERVJU Z NOVO RAVNATELJICO

Ob koncu maja se je od nas poslovila naša dolgoletna ravnateljica, zadnje mesece vršilka dolžnosti ravnateljice, gospa Ester Juriševič, tretjega junija pa nas je kot nova ravnateljica nagovorila gospa Aleksandra Vadnjal. Da bi jo nekoliko bolje spoznali, smo jo prosili, da bi nam odgovorila na nekaj vprašanj. Zahvaljujemo se ji, da nam je ustregla, obenem pa ji želimo lepa in ustvarjalna leta med nami.

Na naši šoli ste šele od začetka junija. V tem času ste si ustvarili prve vtise. Kaj vam je pri nas najbolj všeč? Kaj pa bi spremenili?

Kot ste rekli, sem na šoli res malo časa, zato je težko in predvsem prehitro govoriti o tem, kaj bi spremenila, saj vse spremembe zahtevajo svoj čas in tehten premislek. Doslej sem opazila, da ste učenci spoštljivi, vljudni in med vami (večinoma) vladajo lepi ter dobri odnosi, kar mi je zelo všeč. Zelo bom vesela, če bo tako ostalo tudi naprej.

V katero osnovno šolo ste hodili vi? Kakšne spomine imate na svoja osnovnošolska leta?

Sama sem hodila še v t. i. osemletko. Od 1. do 4. razreda sem obiskovala podružnično šolo v Zagorju, domači vasi, nato pa od 5. do 8. razreda matično osnovno šolo v Pivki. Na šolo imam kar veliko lepih spominov, sploh na leta v podružnici, kjer nas je bilo malo in smo bili zato tudi veliko bolj povezani, dobro smo se poznali med sabo, si pomagali in skupaj preživljali tudi popoldneve.

Glede na to, da je vsaka ravnateljica najprej tudi učiteljica, nas zanima, kateri predmet ste poučevali in kje. Kaj vam je bilo pri poučevanju najbolj in kaj najmanj všeč?

Po izobrazbi sem profesorica matematike. Pripravišstvo in prvo leto poučevanja sem opravila na Šolskem centru Postojna, v okviru katerega sem poučevala tudi na gimnaziji v Ilirski Bistrici. Nato pa sem dobila delo na osnovni šoli v Dekanih, kjer sem poučevala matematiko v matični šoli, veliko pa tudi v obeh oddelkih bolnišnične šole. Pri poučevanju mi je bil vedno zelo pomemben odnos, ki sem ga zgradila z učenci. Temeljl je na spoštovanju in zaupanju. Matematika pri učencih običajno ni ravno najbolj priljubljen predmet, ampak na ta način so učenci lažje premagovali različne učne težave ter strah pred matema-

tiko. Najtežje mi je vedno bilo, ko učenec kljub velikemu trudu ni dosegel želene ali včasih celo pozitivne ocene. Velikokrat so pričakovanja učencev previsoka in nerealna in se zato marsikateri znajde v stiskah in težkih situacijah. K temu pogosto pripomorejo tudi nekateri starši in okolica, ki od otrok pričakujejo, da bodo na vseh področjih uspešni, in tudi od učiteljev in šole kdaj (celo) zahtevajo preveč ter odgovornost za neuspeh otrok prelagajo na učitelje in šolo.

Kako in kdaj ste se odločili, da boste učiteljevanje zamenjali za ravnateljevanje? Prosimo, da nam, če lahko, zaupate tudi, zakaj ste se odločili prijaviti na razpis za ravnateljico ravno na našo šolo.

Lahko rečem, da sem učiteljevanje najprej okrnila, saj sem bila zadnja leta, ko sem bila pomočnica ravnateljice, manj v razredu. Tako sem pridobivala izkušnje in znanja tudi s tega področja in zato se je pojavila želja, da pridobljeno znanje prenesem v domače okolje.

V zvezi z novimi tehnologijami nas zanima, ali morda načrtujete, da bi učenci pri pouku v šoli uporabljali tablične računalnike.

Glede na to, da živimo v času, ko smo vsepovsod obdani z IKT, je pomembno, da se jo učenci naučite smiselno in preudarno uporabljati. Ker je že veliko učbenikov v elektronski obliki, bo v bodoče treba razmisliti tudi v smeri, da bi se jih uporabljalo in bi na ta način postale šolske torbe malo lažje. Vsekakor pa nisem za množično uporabo tablic pri pouku, saj menim, da morate biti učenci pri pouku aktivni in da se največ naučite iz izkušenj.

Kaj radi počnete v prostem času: potujete, imate morda kakega hišnega ljubljénčka?

Prostega časa nimam ravno veliko, zato se trudim, da tistega, ki ga imam, kvalitetno preživim s svojimi bližnjimi, prijatelji, preberem kakšno dobro knjigo ali grem na sprehod v naravo s svojim psom.

Bi radi ob tej priliki nam, učenkam in učencem, še kaj sporočili?

Včasih so ljudje svojim otrokom govorili, naj se učijo, da jim v življenju ne bo treba delati. Glede na vse spremembe, ki se danes odvijajo v svetu, bi vam bilo mogoče prav reči: Učite se, pridobivajte različne izkušnje in izkoristite vsako priložnost za to, da širite in bogatite svoje znanje.

Učenci 8. a razreda

1. RAZRED

LITERARNA DELA

Nagajiva Liza

Naš psička je Liza,
rada divja in luknje kopa,
da si skrije košček mesa.
Velika je ta naša psička,
saj je zanjo premajhna luža.
Rada čofota
in teče do gora.
Jaz pa iz šole domov hitim,
da čim več časa z njo preživim.

Sara Frank, 1. b

Moj muc Piko

Moj muc je bel kot snežinka,
le glavo mu krasi siva pika.
Po njej dobil je ime,
da je moj, se ve.

Piko rad veliko je,
da kot balon je že,
vendar odletel ne bo,
le včasih spleza za drevo.

Lara Ujčič, 1. b

Moja muca

Jaz sem muca Mica,
doma sem kot kraljica,
moj prestol je stolica.
Lastnikova nežna roka
boža me kot otroka.

Kaja Zadnik, 1. b

Traktor Tom

Jaz sem mali traktor Tom,
saj me vsak pozna.
Piham, trobim, kopljem
in veselo se igram.

Ko pa pride kmetič Maks,
s trombo zaigram,
po njivah vozim in drvim,
v topel dom hitim.

Maks Barone, 1. b

Moj bratec

Tadej, moj bratec,
je mali nagajivček.
Nagaja mi vsak dan
in včasih me še ugrizne.

Jaz pa Klemen,
velik brat,
učim ga,
da to ni prav.

Klemen Tomažič, 1. b

Ribe

Jaz imam pa ribice,
zelo jih rad imam,
cele dneve plavajo,
rad se z njimi igram.

Timotej Štemberger, 1. b

Zajček Vilko izgubi spomin

Zajček Vilko je šel na sprehod. Med potjo se je spotaknil, padel in nezavesten obležal. Mimo je prišla njegova prijateljica muca Rozi. Da bi ga prebudila, ga je polila z vodo, ki jo je vedno nosila s seboj.

Vilko, ki je ob padcu staknil veliko buško na glavi, je odprl oči, pogledal Rozi in se je prestrašil. Ko ga je hotela pomiriti, je začel jokati. Slišala ga je njuna prijateljica muca Liza, ki je takoj pritekla pogledat, kaj se je Vilku zgodilo. Da bi ga muci potolažili, sta mu zapeli njegovo najljubšo pesem Mi se imamo radi. Vilko, ki je zaradi udarca v glavo izgubil spomin, pesmice ni prepoznal. Zajokal je še glasneje. Slišal ga je in na pomoč pritekel še njihov prijatelj Bleki, pes čuvaj. Z njim so se Rozi, Liza in Vilko najraje igrali lovljenje. Ker tudi njega Vilko ni več poznal, so ga peljali k miški Mimi, ki je znala rešiti vse težave. Buška na Vilkovem čelu je bila tako velika, da je le težko videl, kod hodi, zato ga je Bleki vodil s svojim repom. Mala Mimi bi jo skoraj skupila, ko se je ubogi Vilko spotaknil obnjo, padel in izgubil zavest. Spet je potreboval Rozin mrzli tuš. Ko je odprl oči, ni skrival veselja, ker je zagledal vse svoje prijatelje. Kot da se ni nič zgodilo, jim je predlagal, da priredijo zabavo prijateljstva.

Z medsebojno pomočjo so pripravili pravo gostijo in povabili vse živali z domačije, Vilkova buška pa je izginila tako, kot je prišla.

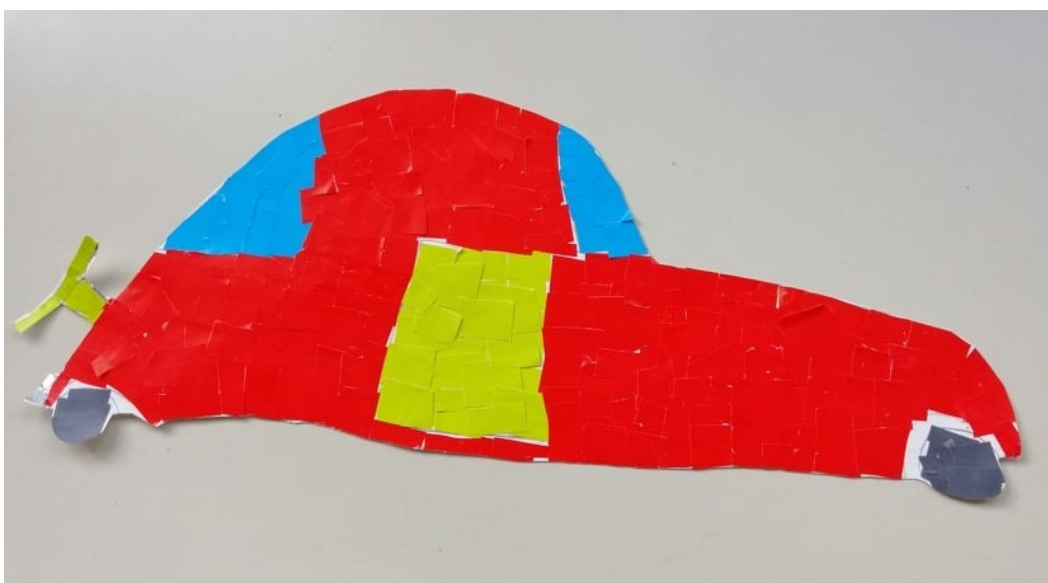
Otroci 1. razredov razširjenega programa z mentorico Lauro Novak

LIKOVNA DELA

Ema Černigoj, 1. a

David Tarić, 1. a

Trinny Škrabolje, 1. a

Tjaša Šajn, 1. a

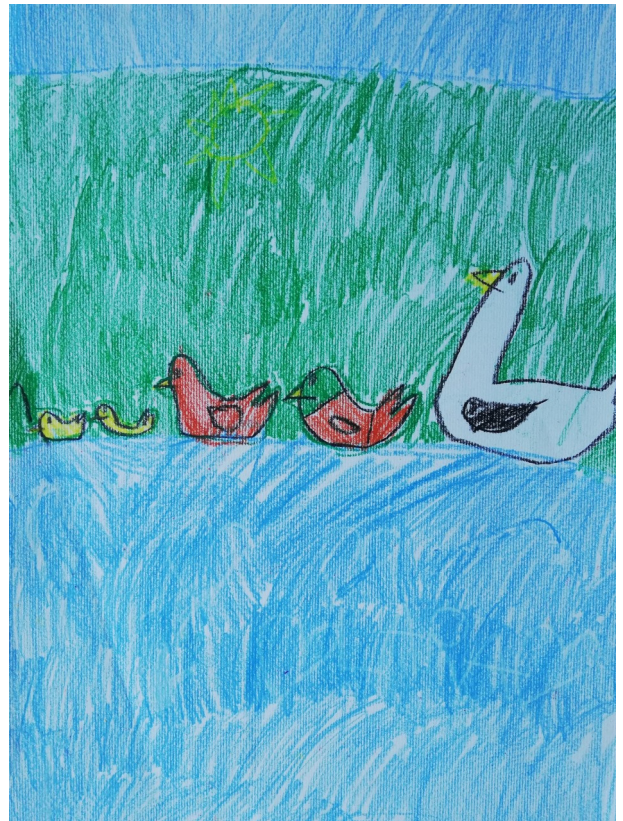
Zarja Šajn, 1. a

Sabina Udovič, 1. a

Matic Tomažič, 1. b

Lara Ujčič, 1. b

Sara Frank, 1. b

Lina Primc, 1. b

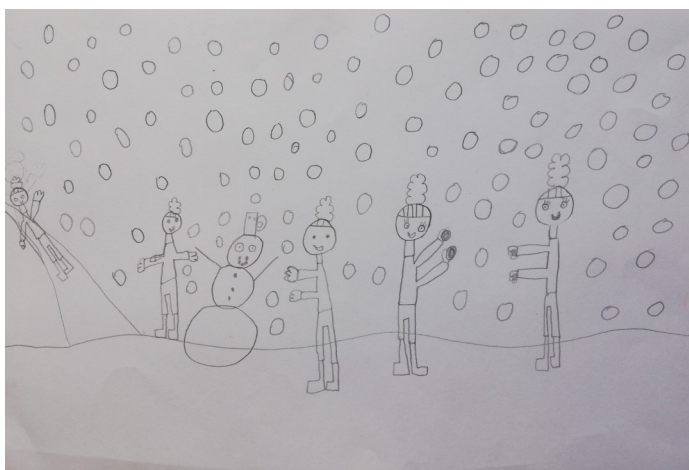
Sara Omerčič, 1. b

Marisa Kompan, 1. b

Timotej Štemberger, 1. b

Živa Gombač, 1. b

2. RAZRED

LITERARNA DELA

Medved išče med

Mali medved se zbudi,
glej, narava že cveti.

Da je lačen, se mu zdi,
sladkega medu si zaželi.

Med rožicami poskoči
in zagleda panje tri.

Vendar en problem ima,
saj čebela ga ne da.

Malo skače, se igra,
glej ga zlomka,
na šapi med ima.

Lea Knafelc, 2. a

Oblaček

Oblaček gre, oblček gre,
na dolgo potovanje gre.

Šel bo preko morja
in visokih gora.

Preletel bo kraje vse
in spoznal nove prijatelje.

Z njimi se bo igral
in se vedno smehljal.

Ti, oblček, ti,
kar lepo se skrij,
da te sonček ne ulovi.

Nour Tolba, 2. a

Trobentica

Trobentica, kako si srečna tam na trati,
ko pride ljubka deklica in se poigrava.
Okrog tebe se tulipani in sestrice vijolica smehljajo,
vsi ste s soncem obsijani na pomladni dan.

Anali Boštjančič, 2. a

Pomlad

Spomladi rože cvetijo,
metuljčki letijo,
se sladko smeji.

Mamica v rokah sinka drži,
poje mu pesmice,
se z njim veseli.

Aleksis Gulja, 2. a

Sonček in trobentica

Sonček in trobentica
sta na morje šla.
Tam bila je sestrice,
ki lepo je plavala.

Sonček svetil je visoko,
ona plavala globoko,
počil jima je lonc
in pesmice je konec.

Eva Bevčič, 2. a

Nogometna žoga

Žoga je okrogla,
se okrog vrti,
če jo močno brcnem,
daleč odleti.

Nogomet treniram,
žogo rad imam,
če me sreča spremlja
pa še gol jaz dam.

Matic Cesar, 2. a

Tadej

Ime mi je Tadej,
star sem osem let
in rad jem sladoled.

Vsak dan grem v šolo,
hodim v 2. a,
v šolo Dragotina Ketteja.

Tadej Batista, 2. a

Ježek

Ježek nabira jabolka in hruške,
z njimi se sladka.
Ostre ima bodice in oči.
Zvije se v klopčič in zbeži,
da ga kdo ne dobi.
Skrije se v luknjo in zaspi.

Aljaž Batista, 2. a

Moja muca

Moja muca zgodaj vstane,
pridno si oči pomane.

Pa pogleda naokoli,
če ima kaj v svoji šapi.

Muca mijavka mu mu mijav,
jaz bi snedla sedem krav.

Ana Škrli, 2. a

Veverica

Veverica pekarica
rada peče pite.
Tudi torto je naredila
in vse je povabila.
Veverica pekarica
rojstni dan ima.

Ines Vlaše, 2. a

Uganke

Dolgi uhlji,
plašen korak,
urne noge,
kožuh mehak.

Maruša Frank, 2. b

Majhna, bela,
okrogla, debela.
Mehka kot vata,
zelo je kosmata.
Rada se pase.
Vsi jo poznate.
Kaj je to?

Kim Tomšič Bazina, 2. b

V oklep oblečena,
a vitez ni,
vseeno počasi proti cilju hiti.
Kaj je to?

Neža Križaj, 2. b

3. RAZRED

LITERARNA DELA

Medeni žarek

(zdravilo proti gripi)

Doktor Nik pregleda vrano
in svetuje ji ubrano:
»Megle, dežja in vetra se izogibaj
in le na soncu uživaj!
Čebelice za med povprašaj
in do njih se lepo obnašaj.«

Nik Rolih, 3. a

Jabolko

Jabolko rdeče, hej!
Kje si zraslo, mi povej.

Tam na jablani košati
božal me je sonček zlati.
Zdaj sem tu, poglej,
hitro umij me in pojej.

Aisa Mujahić, 3. a

Kraški ovčar

Kraški ovčar
varuje čredo,
da ovc ne
ujame medo.

Kraškega ovčarja
imamo radi vsi,
zato že dolgo časa
z nami živi.

Njegov kožuh
je res mehak,
pobožati želi ga vsak.

Zala Barbiš, 3. b

Roka

Z roko pišem,
z roko jem,
z roko tepsti
se ne smem.

Ela Pandžić, 3. b

Abeceda

Abecedo moraš znati,
če hočeš brati
in 3. razred končati.

Marisa Šenkinc, Anže Mikuletič in Matic Mršnik, 3. b

V knjižnici

V šolsko knjižnico hitimo,
ker si knjige izposoditi želimo.

V knjižnico hitimo,
ker bralno značko osvojiti želimo.

V knjižnico hitimo,
da se s knjižničarko pogovorimo.

Zala Barbiš, Sara Fabjančič in Sara Zogaj, 3. b

Šolski zvonec

Šolski zvonec zazvoni
in nas v učilnice zapodi.

Vita Vičič, Sandi Bratič in Aleksander Primc, 3. b

Šola

Naša šola v parku stoji,
ena, dve, tri, na igrišču smo vsi.

Na plezala zdrvimo,
se po toboganu spustimo.

Plezati po drevesih si želimo,
a nam učiteljice ne pustijo.

Blenor Gashi, Domen Bračko in Tija Tomšič, 3. b

Šola

V šolo moramo hoditi,
če se hočemo kaj naučiti.

Ko iz šole hitimo,
se doma s starši učimo.

*Rebeka Mršnik, Ana Vičič Šnajdar in
Žiga Gržina, 3. b*

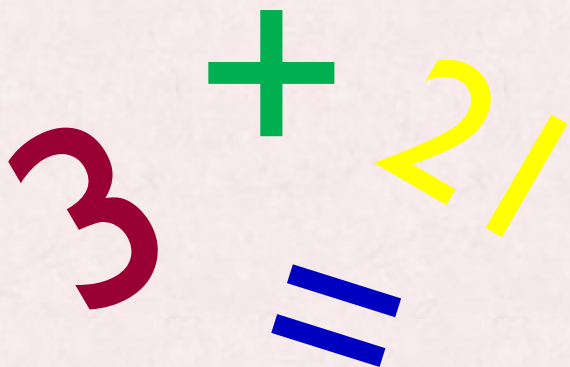
Matematika

Matematike se veselimo,
da računati se naučimo.

Nekateri učenci ne marajo je,
ker preveč zahtevna je.

Če hočeš ali ne,
naučiti se moraš je.

*Ela Pandžić, Matic Frank in Vidal Dabholkar,
3. b*

Zalin Mačji hotel

Danes vam bom predstavila svoj Mačji hotel. Je zelo pisan, da ga obiskovalci ne spregledajo. Sestavljen je iz dveh delov. Prvi del je hotel, v katerem gostje spijo, drugi del pa je mačja hiška, v kateri živijo muce. Tisti obiskovalci, ki si želijo druženja z mucami, lahko za kratek čas vzamejo muco iz mačje hiše, se z njo igrajo, jo nahranijo ... Hotel je primeren tudi za dojenčke, saj so muce vzgojene, da ne napadejo nikogar. Pred hotelom je malo trave, na kateri se obiskovalci lahko igrajo z mucami. Pred njim je tudi drevo, pod katerim si lahko obiskovalci spočijejo, saj daje prijetno senco. Obiskovalci muco lahko vzamejo v hotelske sobe. V vsaki sobi je robotski sesalnik, da poseša mačjo dlako. Mucam se sesalnik zdi zelo lep in jih ne plaši. Nanj se rade usedejo. Božanje muc je brezplačno, bivanje v hotelu pa stane pet evrov na teden. Obiskovalci jedo tri obroke: zajtrk, kosilo in večerjo. Vsi obroki so samopostrežni. Ob odhodu dobijo brezplačno plišasto muco.

Zala Barbiš, 3. b

Snežna muca

Nekega dne je Zala iz snega naredila snežno mucu.

Zvečer, ko je odšla spat, je prišel iz gozda zajček in s čarobnim prahom oživil snežno mucu.

Snežna muca je zajca prosila, naj ji omogoči, da se bo lahko sprehajala.

Ko je Zala naslednje jutro prišla ven, je opazila, da snežne muce ni nikjer. Medtem se je snežna muca sprehajala z zajcem po mestu. Ko se je vrnila, je videla Zalo, kako jo išče. Prišla je do nje in jo vprašala: »Ojla! Kaj pa ti iščeš?« »Snežno mucu,« ji je odgovorila Zala. »Mene iščeš? Čudno! Saj sem tukaj,« ji je presenečeno odgovorila snežna muca.

Zala je od presenečenja padla na rit. Ko je vstala, je vprašala: »Od kdaj se snežne muce potepate naokoli?«

»Ah, saj se ne bom več,« je rekla snežna muca, »zdaj bom ostala pri tebi in skupaj se bova igrali.«

Nenadoma je snežno mucu stresel mráz: »Brrrr! Tudi če sem snežna muca, me zelo zebe!«

»Potem pa pridi v moje stanovanje,« jo je prijazno povabila Zala. Odpeljala jo je k sebi domov in ji ponudila malo toplega mleka.

Tako je snežna muca ostala pri Zali in dobila ime Tala.

Zala Barbiš, 3. b

4. RAZRED

LITERARNA DELA

Čira čara

Čira čara,
čas hiti,
Aleks v glisto
se spremeni.
Abrakadabra,
po zraku leti,
zmajev ga ogenj
v prah spremeni.

Miha Gašperšič, 4. a

Čarovnica

Čarovnica je kot kuhalnica.
Kuha, peče,
dela napoje in zraven
še marsikaj reče.
Hokus pokus abrakadabra,
da bo postala čarovnica hrabra.
Potem zvečer na metlo sede,
z njo se pelje okoli sveta.
Spredaj ima tudi družbo,
in sicer mačka Vilberja.

Maruška Sanabor, 4. a

Čirule čarule

Čirule čarule simsalagrim,
čirule čarule simsalagrim,
drevo postane nebo,
oblak postane snežak,
senca postane penca.
Čirule čarule simsalagrim,
zdaj pa vse po starem je.

Zarja Kovačič Štefančič, 4. a

Rime na števila

ENA – mojo mamo bolijo kolena.

DVA – mene mama rada ima.

TRI – iz hiše se kadi.

ŠTIRI – najboljša mi je pica s siri.

PET – vzemi zalet.

ŠEST – lepo je imeti čisto vest.

SEDEM – moj maček je poreden.

OSEM – nase sem ponosen.

DEVET – za kosilo bo brodet.

DESET – ta roža diši za znoret.

Vita Mihalič, 4. b

Formula ena je zelena.

Dva falota sta robota.

Tri kravate so bogate.

Štiri baloni so bomboni.

Pet žog v medvedov brlog.

Šest ljudi se smeji.

Sedem vlakov je prvakov.

Osem nog naokrog.

Devet ljudi stran beži.

Kupil si bom sladoled za deset.

Tilen Škrlič, 4. b

Ena trava je kot zastava.

Dva slona sta kot bombona.

Tri mačke imajo tačke.

Štiri miši tečejo po hiši.

Na hribu je pet krtin,

iz njih štrli pet rastlin.

Šest klobas gre trebuhu v slast.

Sedem žog se podi naokrog.

Osmica je lepa ptica.

Devetica je kraljica.

Desetica je dobra kot potica.

Tadej Vičič, 4. b

Žan

Žan je moj brat. Star je 15 let. Visok je 185 cm in je močnejše postave. Ima kratke temne lase in zelene oči. Najraje je oblečen v kavbojke in majico ter obut v športne copate.

Je vesela in prijazna oseba. Pogosto je dobre volje. Zelo redko se razjezi. Je zabaven in ob njem ni nikoli dolgočasno.

Žan obiskuje Srednjo strojno šolo v Postojni, saj želi postati strojni tehnik.

Že več let trenira košarko. V prostem času rad kolesari in pomaga starim staršem pri delu na kmetiji. Včasih gre s prijatelji v kino. Ob vikendih redno spremlja tekmovanja v Formuli 1. Rad posluša glasbo in igra različne videoigre. Skupaj pa najraje na vrtu mečeva na koš.

Zelo sem ponosen, da je Žan moj starejši brat.

Klemen Dimic, 4. a

To ni prvoaprilska šala

V dvorani Doma na Vidmu smo si ogledali gledališko predstavo v izvedbi gledališke skupine iz OŠ Antona Žnideršiča. Predstava govori o junakih, ki so morali pospraviti mesto.

Nekega dne so se otroci igrali v parku. Prišla sta še dva fanta, ki sta bila lačna. Pojedla sta čokoladico in sendvič, a odpadke sta pustila kar na tleh. Ko je to zagledala Maksa, je rekla: »Če je naše mesto tako lepo, naj takšno tudi ostane.« Začela je čarati in naredila je portal, iz katerega so skočili risani junaki. Maksi so pomagali počistiti park. Zelo je bila vesela, ko so s skupnimi močmi počistili park. Medtem ko so se veselili, pa je prišla čarovnica Bruhilda. Vse je začarala, da so okameneli. Prišla je Doroteja in naredila plesni gib z nogami. Vsi so se rešili okamenelosti. Takrat je čarovnica umrla in vsi so bili srečni.

Predstava mi je bila všeč.

Izabela Krebelj, 4. a

Moj prijatelj

Opis govori o mojem prijatelju Gašperju. Ima devet let in živi v Ilirski Bistrici. Je manjši od mene. Ponavadi pride v rjavih in modrih oblačilih in nosi športno obutev. Najraje obleče kratko majico, ki je rjava s kvadratnim vzorcem. Posluša skupino Agropop. Rad se igra v parku in na igralih. Trenira nogomet, zato mu je v šoli najljubši predmet šport.

Moj prijatelj je zato, ker imava veliko skupnega in sva oba šaljiva.

Gregor Vičič, 4. a

5. RAZRED

LITERARNA DELA

Kruh

Včasih vsak je pekel kruh,
če le je bil čist njegov duh.

A le pri teti Mici,
je dišalo kot po pici.

Vsi so mislili, da peče
čaroben kruh,
a le ker je imel
nenavaden duh.

Izvedeli so, da to
ni bil kruh,
ampak pica, ki jo
peče teta Mica.

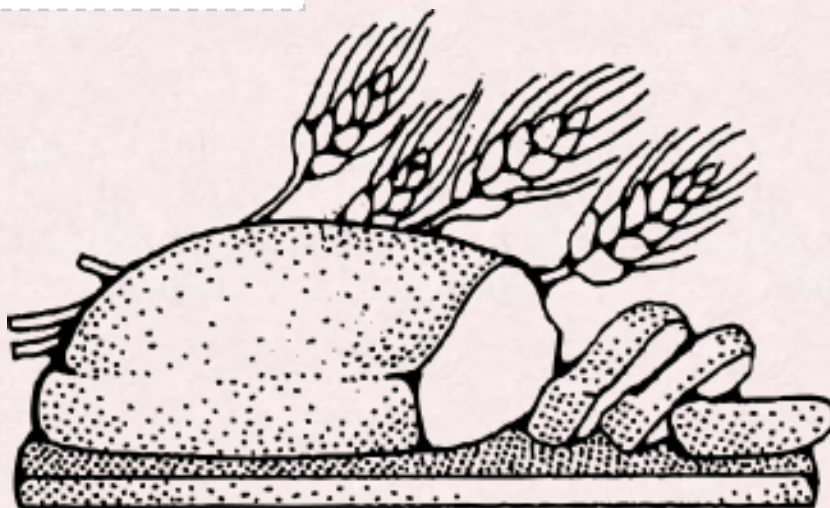
Nikola Muševič, 5. a

Kruhek

Testo za kruhek naredimo,
v krušni peči ga specimo.
Naš kruhek vroč je še,
ali si ga otroci žele?

Kruhek zdaj imamo,
nikomur ga ne damo,
če si kdo ga zaželi,
naj si sam ga naredi.

Leila Smolinsky in Karin Batista, 5. a

Mrzla zima

Mrzla zima,
temni oblaki,
sončece hladno,
joče se rado.

Zima je vsepovsod,
gor in dol, levo in desno.
Oblaki jočejo se,
saj zima je.

Debele, velike, puhaste snežinke
padajo, ker oblaki stokajo.
Zunaj snežaki stojijo
in se veselijo.

Iz dimnikov kadi
se dim.
Vsi so bolni
in zaspani.

Zunaj še vedno sneži
in zima se smeji.
V hišah pa kurijo,
da se bo vse zakurilo.

Mraz je odveč,
zato gre zima preč.

Katja Kovačič, 5. a, in Diana Bevčič, 5. b

Teta Zima in stric Mraz

Prišel je mraz in čas snega,
belega kot smetana,
takrat snežinke prihitijo,
z mrzlim vetrom se zavrtijo.

Dolina je že bela,
mularija pa vesela,
povsod snežaki stojijo,
z lonci na glavi se smeji.

Strehe so vse zasnežene,
hiše vse osvetljene,
iz dimnikov se dim vali,
v vsaki hiši jelka stoji.

Vsi toplo večerjo pojedjo,
ob kaminu jim je res toplo.

Otroci še enkrat, preden zaspijo,
se skozi okna
v snežno belo dolino zastrmijo.

Mia Barone in Karin Batista, 5. a

Zima

Pozimi prišel je Božiček,
ki vozil je velik voziček.
V njem so darila, ki so
potiho govorila in se jezila.

Zima je trdila, da bo vse ohladila,
darila pa so mirno odvrnila:
»Zima, še sneg boš naredila.
Otroci bodo veseli, nas pa ne bodo vzeli.«

»Ne ne ne, tako pa to ne gre!« Božiček pove.
»Zdaj greste peš, da bom dobil keš,
zdaj grem v trgovino in si kupim čokolino.«

Jakob Fabijan, 5. b, in David Knafelc, 5. a

Snežinka

Snežinka je
prava pobalinka.
Pade le, ko se začne zima
in ugasne klima.

Pade snežaku na nos,
ko mimo prileti črni kos.
Če boš bos,
boš za pravi štos.

Kristalček pada z neba,
obliko snežinke ima.
Otroci čakajo na sneg
in planirajo pobeg.
To snežinka nam pove,
ko otroci se love.
Vsi se kepajo, smejiijo,
le starši čemerno govorijo.

Drugi dan je snega preveč,
zato vožnja bo kar odveč.
Mali nosek je rdeč
in kot Rudolfov svetleč.

Leila Smolinsky in Nika Dekleva, 5. a

Prvi sneg

Zjutraj se zbudim,
pogledam skozi okno,
zunaj je prvi sneg
in jaz takoj znorim.

Zima kima in se
mi smehlja.
Jaz se vržem v sneg na tla
in delam angelčka.

Borba s kepami ta prava,
ko na koncu pride slava.
Ko me kepa v obraz zadene,
prava tišina v trenutku nastane.

Pri peči pijem topli čaj,
medtem ko mama čisti beli direndaj.
Mama mi nameni oster pogled,
zdaj vem, da ven gledam le
skozi daljnogled.

Leila Smolinsky in Nika Dekleva, 5. a

Moje božično drevesce

Moje božično drevesce je polno sreče,
ker pod njim ležijo tudi majhne vreče.
A to niso navadne vreče,
saj so polne sreče.

Zdaj pa popeljimo se v središče smreke,
kjer žarijo lučke kakor svetle reke.
Tam so tudi angelčki,
ki jim obraz žari.

Ko moje drevesce žari,
so svetle tudi noči.

Urban Tomšič, 5. b

Dežela svetlih svetov

Dežela svetlih svetov je lepa. Ljudje so tam prijazni in z nikomer se ne kregajo. Za vožnjo uporabljajo avtomobile, ki so brez izpušnih plinov. Ni tovarn. Ni divjih odlagališč. Vse je poceni. Zaradi denarja se ne kregajo. Živali ne lovijo in ogrožajo, ne silijo jih v nič in jih ne izkoriščajo. Reke so čiste. Ustvarjajo iz tistega, kar najdejo v naravi. Spoštujejo živa bitja. Vojni. Vsi narodi so med seboj prijazni in se spoštujejo. Povsod je varno.

Lucija Šajn, 5. b

LIKOVNA DELA

Corina Škrabolje, 5. a

Lara Benigar, 5. a

Nika Dekleva, 5. a

Mia Barone, 5. a

Žiga Smolej, 5. a

Nika Dekleva, 5. a

Nikola Mušević, 5. a

Lara Benigar, 5. a

Anže Štenkler, 5. a

David Knafelc, 5. a

6. RAZRED

LITERARNA DELA

Pes

Le kje je moj pes?
Doma ga ni.
Kaj? V cvetličarno je šel?
Po rože za svojo psičko?

Prišel je do nje,
ko zagledala ga je,
odšla sta na ples.

Po plesu sta ljubimca dva
v gostilno še šla
in močno kavo si privoščila.

Neža Mršnik, 6. a

Pes Diego

Jaz sem psiček Diego,
a nisem nogometaš Maradona.
Žoge brcati ne znam,
vsako z zobki preluknjám.

Takrat je joj,
saj Luka in Žiga rabita jo za nogometni dvoboj.

Nihče še ne ve,
da ponoči se v Maradono spremenim,
vse njegove lastnosti dobim
in k prijateljem nogometa odhitim.
Ko je tekme konec,
iz sanj se prebudim
in kot pravi psiček v svoji hišici ležim.

Luka in Žiga Blokar, 6. a

Kokoš

Kokoš je čudno bitje,
še bolj kot netopir.
Ko jajce izvali,
dere se,
da se jo sliši v tri vasi.
Dosti vode spiše,
a glej ga zlomka,
nič ne ščije.

Urban Frank, 6. a

Čas

Čas cel čas teče,
včasih teče hitro,
včasih pa se zdi,
da spi.
Včasih je zelo len,
kdaj pa nas kar prehit.

Metka Prosen, 6. a

Delfin

Gospod Delfin je pravi pobalin.
Vsake toliko gre plavat
in se s prijatelji zabavat.

Delfin kdaj spi samo na eno oko,
takrat mu možgani ne delujejo.
Njegova punca je Delfinka,
ki živi daleč za dva ovinka.

Delfinova sitna teta
že zdavnaj postala je pašteta,
postala zato,
da pojedli bi jo.

Gospoda Delfina verjetno že vsi poznate,
To je tisti,
ki poje preveč solate.

Neja Mejak, 6. a

Niko

Naš maček Niko policaj je postal,
na semaforju v Bistrici stoji
in napačne nam kaže smeri.

Ko pa zjutraj v šolo gremo,
vedno pokaže pravo nam smer.
Zakaj nas ne usmeri drugam,
da zamudili bi v šolo vsaj en dan?

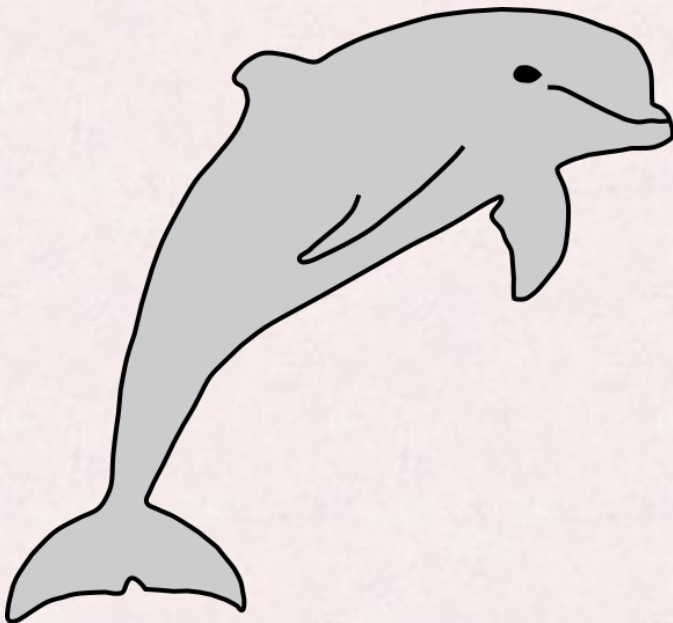
Špela Ujčič, 6. a

Danes vse nagaja

Danes mi vse nagaja,
danes prav nič ni prav.
Svinčnik noče pisati,
radirka noče brisati.

Pes vozi lastnika na sprehod,
mačka pilotira rakete,
lastnik žre brikete,
mačka pa tu in tam
na pošto gre po telegram.

Marko Sanabor, 6. a

Jaz v zrcalu

(Nadaljevanje pesmi Barbare Gregorič Gorenc)

Zagledam se vase,
globoko; misel na misel pada.

Zrcalce, zrcalce, povej,
kaj hočem in kaj bi rada ...

Hočem veliko prijateljev,
saj mi polepšajo dan.
Z njimi doživim vsak lep trenutek
in v žalosti mi podajo dlan.

Rada bi veliko sreče,
žalost ni ravno lepa.
Sreča je veliko veselje in zabava,
žalost pa je kot kislata repa.

Zala Malečkar, 6. b

Ko pogledam se v zrcalo,
vedno se zamislim malo.
Kam življenje me bo peljalo,
kam vse me bo pripeljalo?

Kaj postal bom, kam vse grem,
kaj storil bom, kaj izvem?
Tega zdaj še sam ne vem,
ko bom tam, vam vse povem.

Jaka Boštjančič, 6. b

Se zrcalce nasmeje,
mi srček ogreje.
Ja, le kaj bi počel,
da dobre ocene bi imel?

Če glava bo prazna,
ocen dobrih ne bo,
zato le pohiti,
se uči lepo.

Če glava bo polna,
tudi skrbi ne bo,
ocena bo lepa
in meni bo lepo.

Nik Celin, 6. b

Čarobna verižica

Nekoč je v revni koči pod goro živela mati s sinom in tremi hčerkami. Komajda je preživljala svoje otroke. Imela je majhno trgovino s pecivom, ki ga je sama pekla. Mimo nje je prihajalo malo ljudi in zaslužila je le kakšen drobiž.

Deček je postal že velik in nekoč je šel v gozd po drva. Ko je hodil po potki, je od daleč zaslišal močan pok in cviljenje. Hitro je stekel zvoku naproti in našel lovca, ki je hotel ubiti mlado srno. Lovcu je zakričal: »Tako j odnehaj!« Lovec ga je čudno pogledal. »Tudi ona ima pravico živeti!« je bil vznemirjen fant. Lovec ni odnehal. Deček mu je obljubil najboljšo pecivo, kar ga imajo doma. Stekel je do doma in iz shrambe pobral sveže pečeno orehovo potico. Odnese jo je lovcu. Ta je potem odšel domov. Iz grmovja se je prikazala mala srna in za njo njena mama. Mama srna se je fantu zahvalila: »Najlepša hvala, ker si rešil življenje mojemu otroku. V zahvalo ti podarim verižico, ki ti pričara, kar si zaželiš. Skrbno jo varuj in uporablaj jo pametno!« Fant se ji je zahvalil in odšel domov. Pred kočo je videl izčrpano mater. Ko je vstopil v hišo, je opazil sestre, ki so mlele žito za moko. Zaželel si je, da bi njihovo shrambo napolnile najboljše jedi, ki bi jih mati prodajala za denar. Drugo jutro so bile v shrambi najimennitnejše dobrote. Mati, sestre in celo sin je bil začuden. Mati je tisti dan nekoliko več zaslužila. Prisluženi denar je porabila za obleke in hrano. Ker je veliko delala, jo je začelo vse boleti. Postelja, v kateri je spala, je bila stara, trda in neudobna. Deček je prijel verižico in si zaželel boljšo posteljo za mamo.

To se je tudi zgodilo. Zvečer je mati legla v novo udobno in mehko posteljo. Sprva se je novostim čudila, a se je počasi navadila, saj so se pogosto dogajale.

Nekega dne je verižica prenehala delovati. Fanta je to zelo presenetilo, zato se je odpravil v gozd. Našel je srno, ki mu je bila na videz znana. Bil je mladič, ki ga je pred časom rešil. Sedaj je bila že odrasla srna, zato je skoraj ni prepoznal. Pozdravil jo je in srna ga je prepoznala. »Kje imaš mamo?« je bil zaskrbljen deček. Srna mu je žalostno odvrnila: »Ah, moje mame že dolgo ni.« »Kako pa to?« je bil vznemirjen fant. Srna mu je povedala, da jo je nekoč neki lovec ustrelil. Deček je bil potr. »Zakaj pa si ti prišel v gozd?« je zanimalo srno. »Verižica, ki mi jo je dala tvoja mama, je prenehala delovati,« je povedal fant. Srnica si je ogledala verižico in opazila, da ni diamanta, ki je bil čudežen. Odšla sta ga iskat. Nikjer ga ni bilo. Fant se je spomnil, da ga ni bilo, odkar se je sprehajal po plaži.

Odhitela sta do obale in iskala. Ničesar nista našla. Takrat je mimo njiju priplavala želva. Povedala sta ji, kaj se jima je zgodilo. Želva jima je dejala: »Če vama najdem diamant, mi bosta pomagala ozdraviti mojega sinčka.« In tako se je zgodilo. Želva je na dnu morja našla moder diamant in fant ji je pomagal ozdraviti njenega sinčka.

Deček je od takrat naprej z verižico osrečeval sebe in druge. Srnica si je v gozdu ustvarila lepo družinico. Tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Zala Malečkar, 6. b

Duhec, ki se boji teme

Nekoč je živel duhec, ki se je na smrt bal teme. Mamo in očija je skrbelo, kako misli biti duh, če se boji teme. Živel so v koči, ki je bila zelo temna. Starejši bratje so se mu večkrat posmehovali, zato je bil žalosten in želel si je, da ne bi bil več duh.

Neke noči se je odločil, da bo odšel po svetu in našel nekoga, ki mu bo pomagal premagati strah. Šel je po poti in prišel v gozd. Tam je srečal kresničko. Vprašal jo je: »Ali mi lahko pomagaš odpraviti strah pred temo?« Kresnička mu je odgovorila: »Jaz ti ne morem pomagati, ampak poznam nekaj, kar ti lahko.« Nato sta šla na dolgo pot. Noč je bila temna kot tisoč zatemnjenih zvezd. Na srečo je kresnička pot osvetljevala s svojo lučko. Hodila sta tri dni in tri noči čez sedem gora in sedem voda. Prišla sta do jame. Vhod v jamo so stražili majhni hudobni palčki. Bili so drobni kot mravlje in bilo jih je veliko. Duhec se jim je splazil za hrbet in jih prestrašil, da so zbežali vsak v svojo smer. V jami je bilo temno, zato mu je kresnička osvetljevala pot. Jama je bila polna diamantov in draguljev, ki so se svetili kot zvezde na nebu. Kar naenkrat je kresnička ugasnila luč, in ko je duhec videl lepoto diamantov, je pozabil na strah pred temo. Ko je opazil, da kresnička ne sveti več, je ugotovil, da ga ni več strah teme.

Duhec se je vesel vrnil domov, kresnička pa mu je dala čudežno svetilko, če bi se spet bal. Ko jo je duhec prižgal, ga ni bilo več strah.

Mark Iskra, 6. b

Steklenička želja

Predavnimi časi je v malem mestu živelo mlado svetlolaso dekle. Starša sta ji umrla, ko je bila še otrok. Bližala se je zima in v njeni mali koči je bilo vedno bolj mrzlo. Odločila se je, da pojde po svetu, da si najde službo. In tako je iskala in iskala službo, dokler ji ni prijazna gospa ponudila službe v kavarni.

Deklica je skrbela za kavarno, kot bi bila njen dom. Dobila je tudi bogato plačilo. Nekega dne je gospa zbolela. Ko je dekllica prišla k njej, ji je gospa naročila: »Pojdi do moje omarice in notri boš našla ogrlico.« To so bile njene zadnje besede, saj je zatem umrla. Deklica je bila žalostna, ampak naredila je vse, kar ji je gospa naročila. Odšla je do njene omarice in jo odprla. Notri je bila prelepa ogrlica iz zlata in imela je obesek v obliki stekleničke. Ko je dekllica prijela ogrlico v roke in odprla stekleničko, je ven prišel duh. Rekel ji je: »Izpolnim ti tri želje.« Deklica se ga je za trenutek ustrašila. Ko pa je ugotovila, da duh ni zloben, mu je odgovorila: »Če mi res lahko izpolniš tri želje, je moja prva ta, da bi živela v prelepem gradu s tolikimi sobami, da jih ne moreš prešteti.« »To, kar si želiš, tudi dobiš,« ji je odgovoril duh. Deklica se je znašla v prelepem gradu. Sprehajala se je iz ene sobe v drugo in ni mogla verjeti, da se ji je želja res izpolnila. Nato je poklicala duha, se mu zahvalila za prečudovit grad in izrekla svojo drugo željo: »Zdaj si želim, da bi našel pravega princa, da ne bi ostala sama v tem gradu.« In to, kar si je zaželela, je tudi dobila. K njej je prišel prelep princ na belem konju. Pokleknil je pred njo in jo prosil, da bi bila njegova žena. Seveda se je dekllica takoj zaljubila vanj. Potem je še zadnjič poklicala duha in ga poprosila: »Moja zadnja želja je poroka s princem, na kateri na kateri bi vsi uživali in se imeli radi.« In tudi to se ji je izpolnilo. Deklica je posebno ogrlico skrila v leseno skrinjico na podstrešje. S princem sta se poročila in poroka je bila prav takšna, kot si jo je želela.

Tako sta princ in dekle preživela celo življenje skupaj. In ko sta bila stara, je nekega večera princ brskal po stari šari na podstrešju in zagledal je leseno skrinjico. Radovednost mu ni dala miru. Odprl je skrinjico in našel zlato ogrlico s stekleničko. Odprl je stekleničko in ...

Nina Ferlež, 6. b

Dnevnik mroža iz Portoroža

Četrtek, 12. julij 2018

Dragi dnevnik!

Danes sem šel zelo pozno popoldne na plažo. Nato sem si privoščil še sproščujočo masažo. Tu mi je bilo najbolj všeč, da sem gledal nogometno tekmo s svojimi prijatelji. To je bil zelo lepo urejen salon, v katerem so nam pustili gledati tekmo na malih ekranih, ki so bili na tleh pod masažnimi mizami.

Petek, 13. julij 2018

Dragi dnevnik!

Kot vsak dan sem šel tudi danes na plažo. Ko sem se vračal domov, so mi prijatelji povedali, da je petek 13. To me ni prav nič skrbelo in šel sem na sladoled z limonado. Ko sem se vrnil, sem ugotovil, da je to čisto navaden dan.

Sobota, 14. julij 2018

Dragi dnevnik!

Danes je bil zame poseben dan. Kot običajno sem šel na morje, v savno in na masažo. Ko sem si naročil sladoled z limonado, so prišli moji prijatelji: delfin, riba, polž in slon. Povabili so me v disko. Seveda nisem mogel reči ne. Ko smo prišli tja, sem spoznal veliko novih ljudi in ker sem bil tako navdušen, sem se odločil, da bom šel vsak vikend s prijatelji v disko. Res sem se imel lepo.

Mark Iskra, 6. b

7. RAZRED

LITERARNA DELA

Jesen

Listje pada lepó kot balada.
Veter ga nosi daleč kar kilometer.

Drevesa obrodijo,
ljudje se dobrot veselijo.
Medtem ko otroci za listi se podijo,
jesen jim reče: »Adijo!«

Peter Velenik, 7. a

Potovanje

Čez hribovja in doline
veselje me ne mine.
Skozi ogenj in led
puščam svojo sled.

Proti cilju drvim,
po zraku letim.
Veter me po hrbtu boža
kakor nežna roža.

Hana Omerčič, 7. a

Življenje

Življenje je lepo,
če ga živiš
in se ga ne bojiš.

Življenje nam ponuja več možnosti,
a sam izbereš,
kdo hočeš biti ti.

Grde stvari pridejo in gredo,
življenje pripravlja nas na to.

Včasih se ne da iti naprej,
ker šli smo preko vseh mej.

Včasih težko je,
a vedno vse reši se.

Kadar ti ne gre,
kadar težko ti je,
družina je tam,
da s tabo gre,
kamor si ne upaš sam.

Erjona Gashi, 7. a

Kaj je ljubezen?

Prva ljubezen,
ki jo zaznamo,
še preden svet spoznamo,
nas očara in ovije,
da nam srce veselo bije.

Če je preskrbna,
si utesnjen in omejen.
Če je prešibka,
si osamljen.

Vsak sam ve,
kdaj je je ravno prav,
če je bolan ali zdrav.

Lovro Balajić, 7. a

Ljubezen je hujša kot bolezen,
je slepa in nima meja.
Prave ljubezni ni najti lahko,
a če srce si to močno želi,
prej ali slej tudi to se zgodi.
Srce najde njo,
ona pa mene.

Jani Pangerc, 7. a

Ljubezen ni samo bolezen,
ampak tudi **zalezen**.
Ko se zaljubiš,
ti leze počasi pod kožo,
dokler se do konca ne zaljubiš.

Ko te oseba,
ki ti je všeč,
začne žalostiti,
se ljubezen počasi odleze.
Potem je vsak dan žalosten,
dokler ne prileze nova ljubezen.

Najla Ahmetašević, 7. a

Le kaj mi je,
le kaj srce mi počne?
Ropota in razbija,
ko mimo gre moja simpatija.

A ko se pri meni ustavi,
prijazno me pozdravi.
Jaz pa zardim,
zatisnem oči
in se naredim,
kot da me ni.

Sara Pangerc, 7. a

Moje srce za tebe gori,
moje srce si tebe želi.
Ko se pojaviš,
ves svet obstoji.
Si kot snežinka,
ki se v roki stopi.
Ljubezen je čustvo srca,
pusti ji,
naj te spozna.

Erik Nadoh, 7. a

Ljubezen je dotik male otroške dlani,
je kot sonce, ki razsvetljuje nam dni.

Ljubezen je, ko je nekomu mar zate,
tudi če ni zaljubljen vate.

Ljubezen leti v zraku kot prvo listje,
ki odpade že ob mraku.

Ljubezen je lahko vse,
kar v srcu dobrega je.

Sara Bratuž, 7. a

Ljubezen je kot bolezen.
Ko zagledaš gospodično mično,
tvoja bolezen postane ljubezen.

Ljubezen in bolezen
sta rimani besedi dve,
ki lahko se dopolnjujeta,
lahko si pa tudi nasprotujeta.

Ena daje,
druga odvzema življenje.

Ian Čekada, 7. a

Sprašujem se,
kaj ljubezen je.
Kje se jo da kupiti?
Jo je možno podariti?

Zakaj gledam v sivo nebo
in se čudim,
kako je lepo?
Zakaj svet se lepši mi zdi,
čeprav mavrice nikjer več ni?

Zakaj v trebuhu metulji mi letajo?
Je to ljubezen ali bolezen?

Žana Logar, 7. a

Ljubezen je lepa,
a če obojestranska ni,
se samo okoli ene osebe vrti.

Večna ljubezen lahko se pripeti,
če res te ljubim
in mene ljubiš ti.

Kristian Valenčič, 7. a

Presneta domača nadloga

Zakaj pisati moram pesem to?

To mi na živce gre zelo.
In gledam zdaj tja gor v nebo,
nič mi na misel še ni prišlo.

Oh, kaj naj pa zdaj naredim?
Zmanjkalo mi pravih je rim.

Najbolje bo,
da pesem končam
in takšno,
kot je,
tudi oddam.

Simon Bradač, 7. a

Joj, nadležna je ta domača naloga.

Lahko ti jo zagode zjutraj,
lahko ti jo zvečer,
je kakor neukročena zver.

Ko pa nalogo opraviš,
sam sebe lahko pohvališ,
se s prazno glavo veseliš
in se v lastnih mislih utopiš.

Klemen Mežnar, 7. a

Draga učiteljica,
oh, ne že spet!

Jaz nisem poet,
raje grem z žogo na parket.

Obramba pod košem
je moja vrlina.
Košarka zame je milina.

Pisanje pesmi,
to je le moj pogled,
težje je kot košarkarski met.

Lovro Balajić, 7. a

Šola

Šola je lahko prava nadloga,
ko nam da veliko nalog.
Ampak šola ni tako slaba,
kot se zdi,
saj nas veliko nauči.
Učiteljice in učitelji
so vedno pripravljeni pomagati.
Šola je prijateljica,
ki ob strani ti stoji,
če le opaziš ti.

Sara Bratuž, 7. a

Najlepše mi diši ...

Kaj vse diši?
Diši topel kruh
takoj iz pečice,
pa moj rojstni dan,
ko pečem sladice.

Včasih diši mi
viseti na drevesu,
včasih pa malo risati po lesu.

Kaj najlepše diši?
Najlepše diši mi
v dedkovi kleti.

Lana Batista, 7. b

Dišijo hruške na polici
in orehi v potici.

Diši juha v kozici
in 'pomidori' na pici.

Diši marmelada v sladici
in listi na cvetlici.

Dišijo rože v gredici
in poletje v Gorici.

Dišijo bogati strici
in dobitki na sedmici.

Žiga Žibert, 7. b

Diši nova knjiga,
ki je trdno zaprta kot veriga.
Zelo močno diši klor,
tako močno kot poje pevski zbor.
Diši sveže pokošena trava,
še bolj pa vroča kava.

Diši tudi šola?

Ne, meni ne diši šola,
saj boljša je kokakola.

Kaj pa najlepše diši?

Meni najlepše diši moj dom,
kamor se lahko skrijem,
ko udari močan grom.

Nina Kragić, 7. b

Strpnost

Če trošiš to okoli,
bodo tvoj voz vlekli voli.

Od vsakega drugačna je obleka,
včasih pride avtovleka,

ki povleče te v stare čase
takrat le misli lepo nase!

Zlo je sila lepa moč,
povleče te od družbe proč.

Zakaj le hodil bi tja stran
kajti to je vse zaman?

Od začetka priden bodi,
nobena oseba naj te ne moti.

Veronika Urbančič, 7. b

Ko bi le za trenutek mogla ustaviti čas,
podariti toplino, ljubezen, kar je del nas.
Vsak dan drug mimo drugega hitimo,
brez besed in pozdrava v svojih mislih živimo.

Kako lepši bi bil svet,
brez obsojanja in grdih besed.
Ko bližnjemu poveš, kaj čuti srce,
obuditi lepoto, ki že zdavnaj pozabljena je.

Priznati poraz,
najti besedo pravo,
razmišljati s srcem
in ponosno dvigniti glavo.

Sara Ljubič, 7. b

Jesen

Rdeča, rumena, oranžna, rjava ...
čudovita jesen se z barvami poigrava.
Lahek vetrič veselo nosi odpadle liste visoko v zrak,
na sprehodu po njih sliši se naš korak.

Lepo je, ko jesen obišče deželo,
po sadovnjakih in gozdovih je vedno veselo.
Košare so polne jesenskih dobrot,
jabolka, kostanj, gobe in grozdje vsepovsod.

Živali pridno nabirajo zalogo,
da jim dolga zima ne bo v nadlogo.
Ker jesen je s pridelki bogat letni čas,
lahko vse dobrrote tudi pozimi razveseljujejo nas.

Sara Ljubič, 7. b

Snežnik na glavo
si nadel je belo kapo
in slano poslal na
našo trato.

Gozd v barve se
je spremenil,
liste in cvetove
porumenil.

Kmet iz sadovnjaka že hiti,
ker jabolk in sliv se veseli.
Iz jabolk tekel nam bo žlahtni sok,
iz sliv napravil bo kompot.

Matic Barbiš, 7. b

Kako je nastalo in zakaj je tako?

Grizenje nohtov

Starši ste verjetno že opazili, da si otroci pogosto grizemo nohte. Najbrž ste mislili, da smo pod stresom. Traparija! Za to, da si jih grizemo, ste krivi vi. Kako? Naj razložim.

Še ne dolgo nazaj je bilo na voljo le malo hrane, zato so otroci jedli skoraj vse, kar je bilo užitno, tudi nohte. In tako ste jih kot odrasli še vedno grizli. Otroci, ki smo vas videli, smo vas posnemali.

Kdor ima majhnega otroka, naj si ne grize nohtov.

Simon Bradač, 7. a

Kaktusi

Nekoč je nekje daleč živel velikan Kak s svojo ženo Tus. Gojila sta posebne rože brez listov, ki so imele čarobno moč. Skrbela sta zanje in jih varovala pred ljudmi, ki so želeli izkoristiti njihovo moč. A ljudem je nekaj rož uspelo ukrasti. Ko sta šla velikana na jutranji obhod, sta v nasadu naletela na pravo razdejhanje. Da bi preostale rastline obvarovala, sta izrekla urok, ki je povzročil, da so rastlinam pognale bodice. Ko so naslednjič prišli tatovi, so se pošteno nabodli. Velikana sta jih ujela in jih poučila o zdravilnih lastnostih rastlin. Ljudje so obljubili, da jih ne bodo več kradli, velikana sta jim jih sama dala, če so jih potrebovali. Ko sta velikana umrla, so njune rastline začeli imenovati kaktusi.

Jani Pangerc, 7. a

Krvava luna

Že od nekdaj sem se spraševala, zakaj in kako nastane krvava (rdeča) luna, potem pa sem se domislila, za kaj verjetno gre.

Menim, da se Sonce in Luna kregata, kateri od njiju je pomembnejši za ljudi na Zemlji. Luna od samega besa postane rdeča, ker pa Sonce vedno zmaga, Luna včasih izgine, takrat nastane mrk.

Žana Logar, 7. a

Pomoč

Bilo je pred davnimi časi. Ob izviru reke Reke sta deklica Cvetka in njena mama nabirali suhljad, saj se je bližala zima. Mati je skrbno znašala veje na kup. Prosila je hčerko, naj ji pomaga, a Cvetka se je raje igrala ob vodi. Ko je bila mama že utrujena, je hčerko ponovno prosila za pomoč. Tudi tokrat neuspešno. Mama je na tihem zajokala. Njene solze so kapnile v reko in ta je začela naraščati. Cvetka in njena mama sta za las ušli narasli vodi, a reka je s seboj odnesla nabrano suhljad in mama je bila še bolj žalostna.

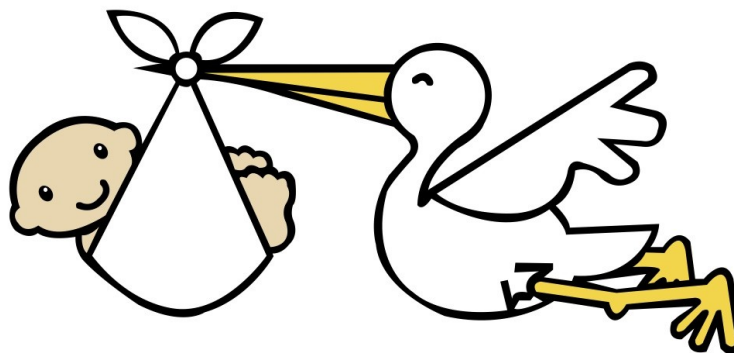
Takrat se je prikazala vila Reka. Dvignila je roko nad reko in ta se je umirila. Voda je v hipu upadla, kup suhljadi, ki ga je pripravila mama, je bil zopet tam, kjer ga je naredila. Vila je spregovorila. Cvetki je naročila, naj mami pomaga, sicer se bo izgubila. Nato je vila izginila. Cvetko so viline besede prestrašile. Začela je nabirati suhljad in kmalu sta z mamo pripravili velik kup. Od takrat dalje je Cvetka mami pomagala pri vseh opravilih.

Erjona Gashi, 7. a

Dojenčki

Ko se imata mama in oče rada, napišeta pismo, v katerem prosita za dojenčka. Pismo odložita pred vrata. Če je naslednji dan še tam, pomeni, da ga štoklje še niso opazile in morata poskusiti še enkrat. Če pa pismo izgine, pomeni, da so ga štoklje opazile in odnesle. Staršema nato prinesejo otroka.

Klemen Mežnar, 7. a

Najnovejša moda

V starih časih ljudje niso imeli toliko oblačil, kot jih imamo sedaj. Imeli so oblačila za doma in takšna bolj fina za takrat, ko so šli k maši ali zdoma.

Deklici Mariji je mama kupila prve kavbojke. Hčerka se jih je zelo razveselila. Takoj jih je oblekla in se šla pogledat v ogledalo. Takrat je prišel Marijin prijatelj in skupaj sta se šla igrat na dvorišče. A Marija se je pozabila preobleči, na sebi je imela nove kavbojke. S prijateljem sta se razposajeno igrala do večera. Naenkrat pa je Marija opazila, da si je raztrgala svoje nove hlače. Začelo jo je skrbeti, kaj bo rekla mama. Premišljevala je in premišljevala in se domislila, kako se bo izgovorila.

Ko je mama zvečer opazila strgane hlače, se je zelo razburila. Marija pa ji je pojasnila, da so strgane hlače zdaj zelo moderne in da ona hoče biti moderna. Mama je ni povsem razumela.

Naslednji dan je Marija v šoli vsem razlagala, da so strgane kavbojke najnovejša moda. Dan za tem je bila večina učencev v šoli oblečena v strgane kavbojke.

Sara Bratuž, 7. a

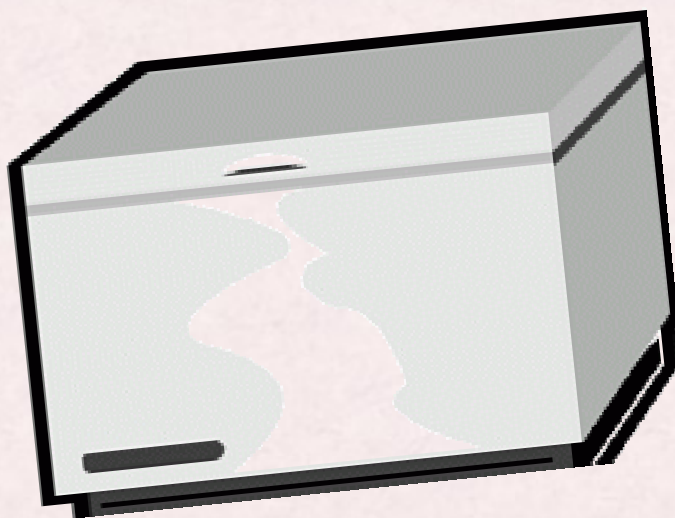
Smrtonosni zmrzovalnik

Neko soboto zjutraj je hrana v hladilniku komaj čakala, da se gospodinja vrne z novo hrano. Ker so se razne vrste hrane dobro razumele med seboj, so se začele pogovarjati o zanimivih stvareh: kako je potekala šola na njivi, kako je paprika Brza premagala želvo na Maratonskem polju, kako se je riba utapljala in tako dalje.

Kar naenkrat se je hladilnik odprl. Vsi so se zazrli in bili veseli, da bodo dobili novega člana velike družine. Slep malancan Firbec je spregledal in okrogel grahek na vozičku je vstal. Vsi so zagledali zastrašujočo vitko postavo. Po minuti tišine so ugotovili, da je nov član korenček. Hiteli so ga spraševati, kako mu je ime, on pa jim je pogumno odgovoril: »Jaz sem korenček in moj naziv je inšpektor Pokončni.« Ko je zagledal ribo, je glasno zavpil: »Zakaj nam smradiš hladilnik, ti smrdoplavajoča stvar?« Uboga riba po imenu Glukgluk je prestrašeno odgovorila: »Prosim, korenček, ne pošljite svoje vojske nadme. Nič hudega vam nisem storila.« »Ja, pa ste mi, suknjič ste mi zasmradili! Straža! V zmrzovalnik z njo!« Ko je korenček to izrekel, mu je spodrsnilo. Omotično je vstal in ugotovil, da je za njegov spodrsljaj krivo mastno maslo po imenu Maslenček. Korenček je zamotil ostalo hrano in Maslenčka porinil čez rob hladilnika. Nekateri so to dejanje videli in zakričali: »Ti zlobnež! Naša družina je močnejša od tvoje vojske. Zaprimo ga zmrzovalnik! Premraženo ribo Glukgluk vzemimo ven in zlobneža potisnimo noter.«

Korenček so res vrgli v zmrzovalnik, a kmalu zatem ga je gospodinja vzela ven in iz njega pripravila okusno korenčkovo juho.

Nika Urbančič, Črt Vičič, Rok Rutar in Veronika Urbančič, 7. b

Preko vode do svobode

V deželi Čungalunga v notranjosti mesta Kotlina proti soncu so meščani opravljali svoja redna opravila. Na čelu mesta je bil župan Vodopivec, o katerem krožijo govorice, da je nekega dne, ko je bila strašanska vročina, popil vso vodo v jezeru. Zdaj morajo meščani po vodo hoditi v sosednjo vas. Župan Vodopivec je dal zapisati v bukve, da mora imeti vsak prebivalec doma vsaj eno domačo žival. Dolgolasi Cvetko je bil preprost kmečki fant, ki je vodil največjo kmetijo v mestu. Imel je več sto piščancev, pujsov, krav, konjev in še bi lahko naštevati.

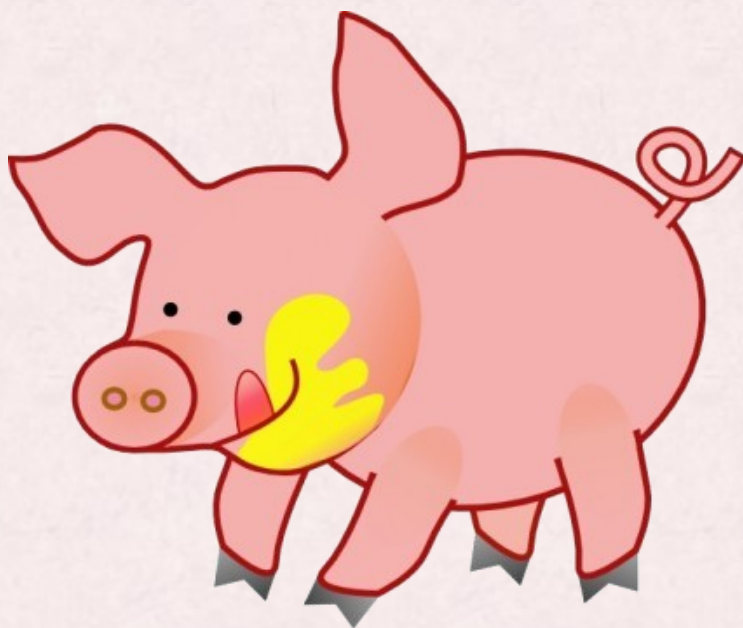
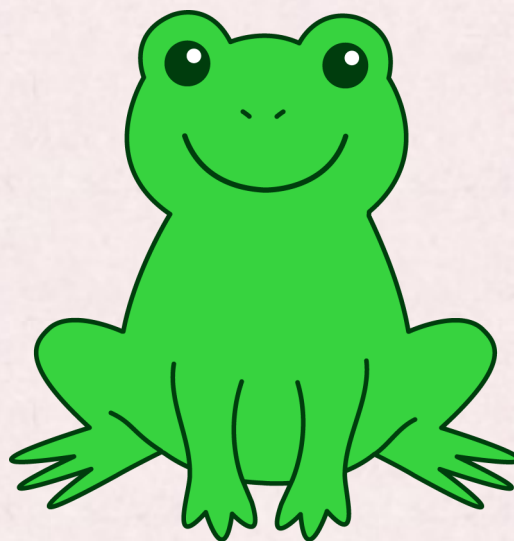
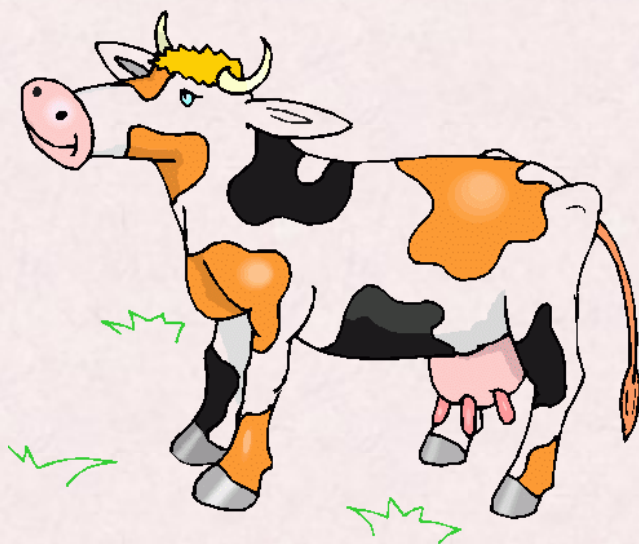
Nekega dne sta šla dolgolasi Cvetko in nasmejana Micka do vode Tekareka, kjer sta pasla svojo živino vsak drugi dan. Izpustila sta jo v ogrado tik ob reki in se odpravila proti domu. V sredo popoldne so živali imele dovolj enega in istega utripa življenja. Mickina in Cvetkova živina se je nato samostojno odpravila do mosta na Tekireki. Vse živali so se končno počutile svobodno. Verjemite mi, saj so krave od veselja pele in konji od radosti plesali. Tekareka pa ni bila znana le po velikem mostu, v njej so prebivale tudi sirene. Njihova vodja sirena Brbljavka je pujsu v roke izročila veliko stekleničko z napisom: »Žival, človek, puf!« Pujs Debeloglavi, ki je bil najglasnejši, je takoj vzkliknil: »Ali nas hočeš zastrupiti ali kaj? Kaj je tole tukaj? Pri priči povej!« Rečna sirena mu mirno pojasni: »S tem napojem spremeniš človeka v žival in obratno, žival v človeka.« Kokoš Velkojajce se nato oglasi in pove, da ji je šinila v glavo najboljša kurja ideja doslej. »Predlagam,« je ponosno nadaljevala, »da se vse živali v mestu upremo svojim lastnikom. To bo pravi živalski upor!«

Vse živali so z odobravanjem sprejele njeno idejo, ob tem pa vriskajoč vzklikale: »Svoboda za nas, čez vodo za svobodo!« Njihov načrt je bil, da bi vse meščane peljali čez znani Tekarekin most in potem prehodili vse gore, ki obkrožajo Kotlino proti soncu.

Živali so počakale Cvetka in Micko, da sta jih prišla iskat. Obkolile so ju in odpravili so se na dolg in mučen pohod po okoliških hribih njihovega mesta. Pujs Debeloglavi je na srečo vzel zadostno količino hrane. Po nekaj mesecih so se končno vrnili v mesto. Vsi so bili tako izmučeni, da so se samo zgrudili po tleh in zaspali. Pujs Debeloglavi, ki mu je bil izročen in zaupan napoj, je prav tako omagal in zaspal. Napoj je bil nezavarovan. Pet meščanov se je zaradi groznega živalskega smrčanja zbudilo. Zagledali so krasen mavričen napoj, ki se je lesketal v soncu. Skregali so se, kdo ga bo prvi poskusil. Nato pa je prišel župan Vodopivec, vzel napoj in ga poskusil: »To je takooo odlično! To mora poskusiti vsak v tem mestu. Vsi v vrsto!« Vsak meščan je izpil majhen požirek napoja in po petih minutah so se začeli kazati stranski učinki. Ne samo, da so se ljudje spremenili v živali, napoj je celo okrepil njihovo najbolj značilno lastnost. Tako je postala smejoča Micka miš, ki se ni in ni mogla prenehati smejati, dolgolasi Cvetko je postal krava z zelo dolgo grivo in župan Vodopivec žaba, ki je bila vedno žejna. Živali so bile vesele, saj je njihov načrt uspel.

Dandanes je življenje v mestu lepo in mirno za živalsko populacijo. Vsak dan odpeljejo svoje človeške ljubljence na isto mesto, kamor so jih oni vozili. V spomin na upor so na mestnem trgu izobesili napis: »Čez vodo za svobodo!«

Gaja Gombač, Elisa Štemberger in Žiga Žibert, 7. b

Basni

Mačka in miš

Na deželi sta bili dve mački. Ena je lovila sama, drugi pa tega ni bilo treba, saj je imela take lastnike, ki so poskrbeli, da je imela vsega dovolj.

Priseli se enkrat na dvorišče lene mačke miš, ki je rada izzivala svojo usodo, zato se je mački približala in jo pozdravila.

Mačka jo je čudno pogledala in rekla: »Kako to, da ti mene pozdravljaš? Saj veš, da si ti miš, jaz pa mačka. Ali ne veš, kako narava deluje? Odidi, dokler me je še volja, da te ne požrem.«

Miš je razočarana odšla. Naslednje jutro je bila mačka lačna, zato se je napotila k svoji skledi. Začuda je bila skleda prazna. »Kje so mi zdaj gospodarji? Ko jih mačka potrebuje, jih ni nikjer,« se je pritoževala in začela mijavkati.

To je slišala druga mačka in jo vprašala: »Kaj je narobe? Slišati si, kot da te bo zdaj zdaj konec!«

»Ah, ne najdem svojih gospodarjev.«

»Torej je res. Veš, slišala sem, da so šli na daljši obisk k prijateljem, cel mesec jih ne bo.«

»Ja, kaj bom pa jedla?« je spreletelo lačno mačko. »A, saj se je včeraj k nam doselila miš! To bo moja hrana!«

»Ups, misliš tisto ... belo miš?«

»Ja, ali poznaš še kakšno drugo?« nekoliko osorno vpraša lena mačka.

»Mislim, da imaš problem. Tista miš je včeraj prišla k meni in nisem se ji mogla upreti.« Ko je to povedala, jo je na hitro pobrisala.

Če se je lena mačka česa naučila, se je to, da za lenuha ni kruha.

Klemen Mežnar, 7. a

Jelen in zajec

Lačni zajec se je smukal okoli grma robide. Zaželel si je sladkih sadežev. Bil je tako len, da se mu ni ljubilo poskočiti in priti do njih. Poklical je jelena, ki je šel ravno mimo, in mu naročil, naj mu približa vejo, da se bo lahko najedel robidnic. Toda jelen je bil pameten. Z gobcem je prijel vejo in jo potisnil navzdol, a hkrati pri tem osmukal vse zrele robidnice. Zajcu so tako ostali samo kisli in nedozoreli sadeži.

Za lenuha ni kruha.

Lovro Balajić, 7. a

Krokodilja družina

Krokodilja družina je štela pet članov, to so bili: mama, oče, Korgo, Boško in Piksi.

Nekega dne so se navsezgodaj odpravljali na lov. Korgi in Boško sta veselo zaplavala z očetom, mama pa Piksija ni in ni mogla zbuditi. Ko se je po dolgem času le prebudil, je mami obljubil, da se jim bo pridružil malo pozneje. A bil je len, zato je ves dan poležaval na soncu. Ko se je pričelo večeriti, se je odpravil na obrežje, da bi pričakal družino. Bil je že močno lačen, ko je zagledal, da se vračajo.

»Oče, mama, kaj bo danes za večerjo?« je začel vpiti.

Pretvarjala sta se, da ga ne slišita, tudi bratca se nista odzvala. Ko so prišli na obrežje, je zopet vprašal:

»Ali danes ne bo večerje?«

Oče in mama sta mu prijazno odvrnila: »Veš, Piksi, za lenuha ni kruha.«

Sara Pangerc, 7. a

Lenček in Bredo

Gospa in gospod hrošč sta svojima sinovoma podarila njivo, ki sta jo razdelila na dva dela. Prvega je dobil Bredo, drugega pa Lenček. Bredo je posejal pšenico in lepo skrbel za pridelek, medtem ko je Lenček samo lenaril. Ko je prišla zima, Lenček ni imel nič hrane. Šel je k svojemu bratu vprašat, če mu odstopi nekaj svoje. Brat ga je vprašal, zakaj nima lastne hrane. Lenček je odvrnil, da na njegovi njivi ni nič zraslo.

»Pa si kaj posadil?« je zanimalo brata.

»A bi moral?« se je sprenevedal Lenček.

Ana Rome, 7. a

Lisica in zajček

Mama zajklja je imela štiri zajčke: Binco, Zvonka, Puhija in Tepčka. Bili so majhni, nagajivi in radovedni. Cele dneve so se potikali po polju in gozdu.

Nekega dne se je Tepček pohvalil, da je v gozdu srečal oranžno žival z dolgim košatim repom. Pohvalil se je, da mu je rekla, da bi se odlično prilegel njeni obari. Mama se je prestrašila in malčkom zabičala, naj se izogibajo lisičinemu brlogu. Kljub maminemu svarilu so zajčki šli od doma, napotili so se k njivi z zeljem. Razigrano so tekali med glavami zelja ter tu pa tam katero obglodali. Na koncu njive jih je mirno čakala gospa lisica. Zapodila se je proti njim. Vsi so zbežali, a najmlajšega ji je uspelo zgrabiti za zadnjo šapico in ga raniti. V tistem trenutku je iz gozda prilomastil medved. Lisica se je ustrašila in Tepčka izpustila.

Komaj je prišel do doma. Stokal je od bolečin in točil solze. Mami se je hitel opravičevati, a ona mu je rekla le: »Tepček, po toči zvoniti je prepozno.«

Jani Pangerc, 7. a

Mačka in pes

Nekega dne so se psi in mačke, ki so bili sošolci, v šoli zmenili, da bodo pripravili tekmovanje v teku. Kdor bo zmagal, bo predsednik razreda. Mačka, ki je bila brez tačice, je takrat zelo trpela. Ker ni imela možnosti za zmago, se je šoli začela izogibati.

Dan pred tekmovanjem jo je zagledal sošolec pes. Vprašal jo je: »Mucika, zakaj si tako žalostna in zakaj te ni v šolo?«

Mačka ga je gledala s svojimi solznimi očmi: »Saj veš, da nimam tačice. Nisem taka kot drugi. Nikoli mi ne bi uspelo zmagati. Morda bi me celo grdo gledali, če bi se udeležila tekmovanja.«

Pes je nekoliko pomislil, nato pa predlagal, da bi on, ki teče res hitro, lahko na hrbtu med tekom nosil mačko. Če bi zmagal, bi bila lahko predsednika razreda oba. Tako se je tudi zgodilo.

Prijatelja spoznaš v nesreči.

Najla Ahmetašević, 7. a

Bine in Tine

Bine in Tine sta bila medveda, ki sta se pogosto znašla v težavah.

Nekega dne sta se kot običajno igrala zunaj, ko so ju poklicali starši, ker se je približevala nevihta. Medveda seveda staršev nista poslušala in se še naprej igrala, pri tem pa šla vse globlje v gozd. Naenkrat sta se zavedla, da nista več pred domačim brlogom. Ravno takrat se je nevihta razbesnela, bliskalo in grmelo je kot še nikoli. Od strahu sta stekla pod drevo in se objela.

Čez nekaj časa se je vreme umirilo in medveda sta se odpravila domov. Zaradi dežja se jima je pod šapami udiralo in naenkrat je Bine padel v globoko luknjo. Tine je po nekaj neuspešnih poskusih, da bi ga spravil ven, obupal. Ker se je začelo nočiti, ga je Tine pustil v luknji misleč, da ga bo že kdo našel. Na srečo je mimo priskakljal zajček in o nezgodi obvestil Binetovo družino. Kmalu je bil Bine na varnem.

Prijatelja spoznaš v nesreči.

Žana Logar, 7. a

Zajec in polž

Na vrtu je rasla lepa zelena solata. Poleg kmeta, ki je skrbel za vrt, sta se zanjo zanimala še dva obiskovalca.

Opazoval jo je zajec. Odločil se je, da jo bo naslednji dan pojedel, in še naprej užival v lepem sončnem vremenu.

Solato je opazoval tudi polž. A ta se je odločil, da se na vrt odpravi takoj.

Ko je naslednji dan zajec prišel na vrt, solate ni bilo nikjer. Polž, ki se je celo noč počasi plazil, je do solate prišel prvi in jo pojedel.

Kdor prvi pride, prvi melje.

Sara Bratuž, 7. a

Strah je lepa reč

Nekoč je živel strašen medved, ki pa je bil v resnici zelo prijazen. Nekega dne je odšel k zajčku po malo korenja, v zameno pa mu je hotel dati malo medu, saj je imel doma veliko čebelnjakov. Ko je prišel k zajčku, je najprej potrkal na vrata. Ta so se odprla in ven je pokukal mali beli puhasti zajček z velikimi očmi in zobki. Ko je zagledal medveda, je zaradi strahu začel skakati okoli njega. Med skakanjem je kričal, naj ga ne poje. Medved ga je previdno prijel s svojimi šapami. Zajček je s smrčkom migetal in dihal kot še nikoli. Medved ga je vprašal: »Ali lahko dobim malo korenja za juho? V zameno ti dam malo medu.« Zajček je sprostil svojo naježeno puhasto dlakico in rekel: »Seveda, gospod. Hvala za med.«

Tako sta medved in zajček postala najboljša prijatelja v gozdu.

Črt Vičič, 7. b

Čebela in osa

Bil je grd, oblačen dan,
čebele so nosile hrano v panj.
Zabavo ose so imele,
rajale so ves dan vesele.

Čebele so hrano v panj nosile do noči,
ostale so čisto brez moči.

Naslednji dan je bliskalo in grmelo,
veter pihal je brez mej,
pri osah ni bilo več veselo,
hrane niso imele, glej!

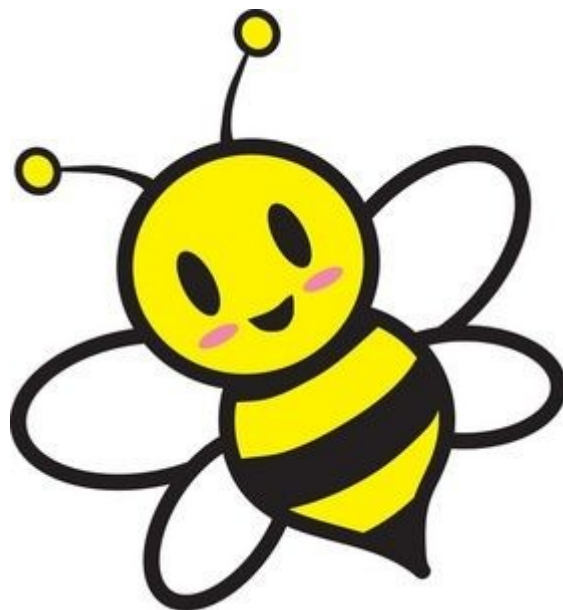
Veliko os je že umrlo,
od lakote poleglo so,
drugim osam srce se je strlo,
zato eno oso k čebelam pošljejo.

Čebele ose niso sprejele.
»Včeraj rajale ste prav vesele!«
ji odgovore.

Le „Ampak ...“ še osa je izgovorila,
in se v nevihti izgubila.

In nauk te zgodbe je:
„Raje danes kot jutri dela se.“

Veronika Urbančič, 7. b

Dobrota je sirota

Nekega dne je mama medvedka
prišla do čebel, da se naje,
saj taka poslastica vedno redka je.

Čebela na straži pa pravi:

»Oj, ti kosmatinka, medu ti ne damo,
saj komaj ga zase imamo!«

»Prosim, čebelica, moji medvedki
potrebujejo energijo,
da gremo na lov in dobimo
mesno gostijo.«

»No, prav, a uslugo mi ti boš vrnila,
tri leta zapored našega medu ne boš dobila.«

»Obljubim pri Bogu, da se dogovora
bom držala in le danes med za medvedke svoje
bom nabrala.« Tako se dogovorita in čebela ji da med.

Čez leto pri panju se pojavi

ljubi medvedkin sinček Dani. Pa pravi čebela na straži:

»Medu ti ne damo, se spomniš, kakšen dogovor imamo!«

»No, že, a to ste se z mamo dogovorili, meni pa, prosim, dajte medu dve kili.«

Čebela mu dala dve kili medu in pri sebi dejala: »Čez leto spet bo medvedja žlahta tu.«

Lana Batista, 7. b

Pav in kokoši

Nekega jutra se je pav bahal pred kokošmi, kako ima lepo perje, popolno telo in najlepši kljun na kmetiji. Kokoši so ga opazovale z velikimi očmi in pritrjevale njegovim besedam. Sonce je bilo že visoko na nebu in odšle so se past. Ko se je zmračilo, je pav že spet sklical kokoši in se bahal. Vsako jutro in vsak večer se je ponavljala ista zgodba. Kokoši so se tega naveličale in niso hodile več k njemu. Pav pa je ostal sam do konca svojih dni.

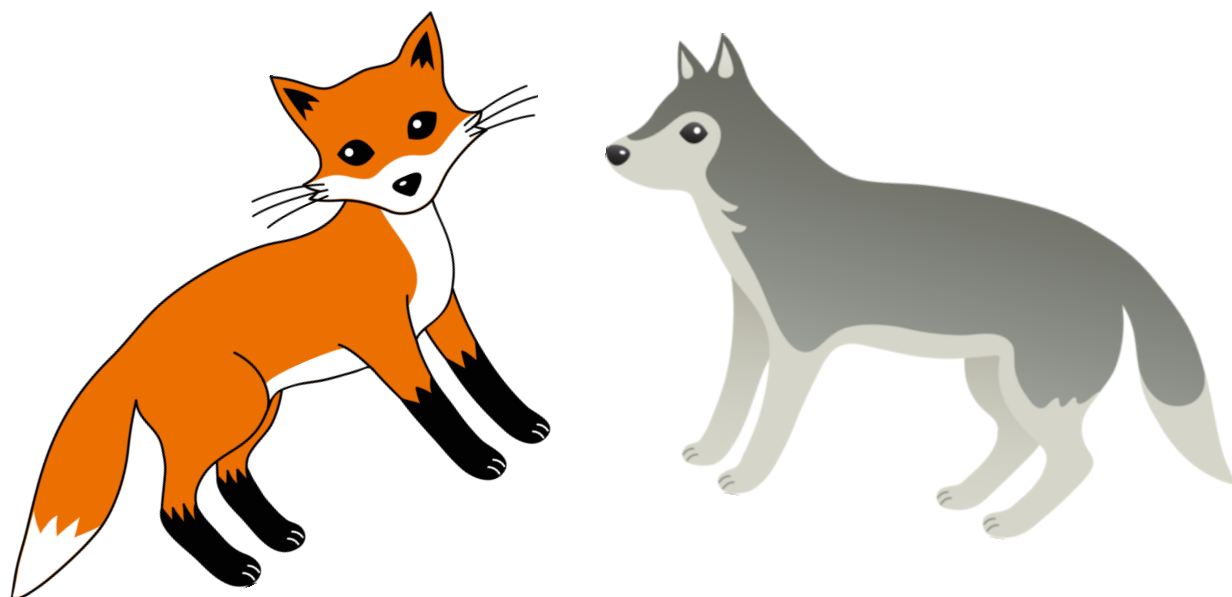
Nauk te zgodbe je: Kdor se baha, manj prijateljev ima.

Nika Urbančič, 7. b

Lisica in volk

Lisica in volk sta se srečala na sejmu. Pozdravila sta se in volk jo je vprašal: »Kaj pa ti tukaj, soseda?« Lisica mu je odgovorila: »Tukaj sem, da pogledam kaj lepega zase.« Lisica je bila fina gospa. Zmeraj je morala imeti vse najnovejše obleke, volk pa je bil bolj preprost. Da bi jo ukanil, je povedal, da je v sosednjem gozdu velika razprodaja najmodernejših oblek. Lisica je pohitela tja, volk pa se je smeje odpravil domov. Ko je prišla v sosednji gozd, je spoznala, da tam ni dobrodošla, saj so se ji vsi smejali. Hitro je vprašala ovco, ki se je v bližini pasla, kje je stojnica z lepimi oblekami. Ovca pa ji je začudeno odgovorila, da tu ni ničesar. Lisica je prišla vsa žalostna domov. Tam je stal volk in modro dejal: »Ne verjemi vsega, kar slišiš.

Žiga Žibert, 7. b

8. RAZRED

LITERARNA DELA

Pesmi z akrostihom

Ljubezen

Ljubezen pomeni ljubiti,
jokati in se smejati,
biti pred sovraštvom in miti,
biti to, kar smo.
Edino, če se nam ljubezen vrača,
zdi se življenje kot palača.
Edino, kar takrat nas zanima,
ni trpljenje, bolečina.

Karin Kastelic, 8. a

Sonce

Sonce vstaja,
obzorje prebuja.
Nikjer ni več teme.
Cvetje žarki božajo milo.
E, sonce, kjer si ti, ni več zime.

Azra Muhić, 8. a

Nogomet

Nogometna tekma se bliža,
oblakov gmota se niža.
Gremo naprej z velikim upom,
okroglo žogo in obutvenim kupom.
Morala naša se zvišuje,
en čas nas vreme ponižuje.
Tedaj prikaže se nevihta in super gol nam 'zrihta'.

Harun Kurtović, 8. a

Poletje

Poletni dan začne se zgodaj zjutraj.
Opremljen z masko in brisačo na plažo zdrvi,
leteče se v vodo zakadi.
Enkrat pa se le odloči, da bi odšel domov,
takrat hitro v brisačo se ovije in zdrvi.
Je zunaj že tema, ko je doma.
Enajst odbije ura, ko v posteljo se zvali.

Jan Zorc, 8. a

Zelena

Zelena barva je lepa,
enkrat je svetla, enkrat je temna.
Lepo se sliši,
enkrat jo nariši.
Na vrtu rase,
a jo pogosto žival popase.

Miha Vičič Šnajdar, 8. a

Topolc

Topol imeli smo sredi vasi,
okrog njega zbrali smo se vsi.
Peli, plesali, lepo se imeli.
Otroci kriče so se igrali.
Luna je na nebo prišla,
cela vas domov je šla.

Vid Škrlj, 8. a

Pomlad

Pusto okolico kmalu bodo rožice zamenjale.
Obilico zelenja in barv nam pripeljale.
Metulji in čebele bodo veseli,
letali naokrog bodo čmrlji debeli.
Alergije šle bodo v napad,
da doktorji ne bodo mogli spat'.

Maja Palcich, 8. a

Pomlad je čas, ko vse cveti,
okrnjena narava se budi.
Mladi vsi se veselimo,
lahkotno v naravi se sprostimo.
A najlepše se imamo,
dokler s prijatelji se igramo.

Kristian Jenko, 8. a

Urška

Se Urška ozira, plesalca si izbira.
Zagleda pri mizi rumeni bedaka,
takega pod soncem še ni b'lo korenjaka,
ne želi plesati z njim deklica vsaka.
Zase ga Urška (skoraj) lepa želi,
škilasto v njega obrača oči.

To vidi mladenič, se Urški približa:
»Bi hot'la ti z mano plesati,
kjer Donava bistri pridruži se Savi?
O tvoji lepoti nisem nič slišal davi,
zato pa Urška zala, pred tabo sem zdaj,
o, Urška zala, pripravljen na raj!«

To reče in se nerodno prikloni.
Se škrbasto Urška mu nasmejá:
»Nič danes še nisem plesala,
imeti kurja očesa ni šala.
Zatorej le hitro mi roko podaj,
prenehalo boleti je ravno sedaj.«

Podal ji mladenič nerodno je roko
in urno ta dva sta po podu zgrmela,
kot da nog sploh ne bi imela.
Se čimprej pobrati sta želela,
a od šoka sta kar okamenela.

Miha Vičič Šnajdar, 8. a

Micka

V revni vasici tam pri Gorici
živela je Micka,
bila je brez ficka.

Pa so v vasici priredili veselici:
prvo v vasi, drugo na jasi.

Na prvo so prišli sami vaščani,
na drugi zbrali so se Goričani.

Micka plesala je dva dni zapored,
s prijet'ljji pila in pela,
lepo se je imela.

Ko se končali sta veselici,
Micka bila je pijana in zaspana.

Ko domov je hodila,
se je v reko spotaknila
in prav tam življenje izgubila.

Karin Kastelic, 8. a

Micka

Od nekdanj lepé so Bistr'čanke slovele,
al' lepše od Micke bilo ni nobene.
Župan je dal zgraditi bazene.
Ko vročina je največja b'la,
vsa raja bistr'ska v bazene je šla.

Tudi Micka vesela je bila,
a umivati v bazenu se nje volja ni bila.
Zagledala je Micka zmrdujočega fantička,
zaljubila se je vanj, pordela so ji lička.

Da fant se ne bi več zmrdoval
in bi Micka dobila njegov pozdrav,
sklene punca se umiti,
izrabiti priložnost, v bazen skočiti.
Revica plavati nikoli ni znala,
zato je na drugi svet odpeketal.

Maja Palcich, 8. a

Moja domovina, moj domači kraj

Naša Slovenija je več kot oblika,
njena nežna lepota je znotraj meja,
tako da vsakega turista mika
prelepa naša država ta.

Tu pri nas so reke, gozdovi in gore,
drugi si lahko to samo žele.
Zato zdaj pamet v glavo,
da to izgubilo se ne bo.

Anja Iskra, 8. b

Slovenija – lepše države ni,
niti Amerika je ne prekosi.

Ima prelepa mesta in vasi
ter velike reke tri.
Lasti si tudi vrhove, prav zares,
take, da se jih vidi iz nebes.

Od Slovenije res lepše države ni,
ker v njej živimo mi, Slovenci!

Matej Fabijan, 8. b

Krasna si domovina ti,
v kateri živimo mi vsi.
Slovenija ti je ime,
v širnem svetu poznajo te.

Ti kokoš si brez srca,
ki veliko lepega ima,
imaš vrhove tri,
ki nam jih zavidajo vsi.

Čez hribe in doline,
se vijejo poti,
kjer veliko lepega in
zanimivega stoji.

Košček morja nas obdaja,
po ladjah ta slovi,
saj ko mimo greš, srečaš kakšne tri,
ker Luka Koper tam stoji.

Tevž Boštjančič, 8. b

Prelepa moja vas Harije,
čez katero se siva cesta vije.
S travnikom in gozdom obdana,
z zlatim soncem obsijana.

Hiše stare in velike,
male pa tudi različne oblike.
Vas se razteza z leve in desne,
njene poti so ozke in tesne.

Polje cvetoče spomladi zasije,
ko regrad rumen proti soncu se zvije.
Poleti pšenica se zlata priklanja,
z žetvijo svojo jesen naznanja.

Marina Smrdelj, 8. b

Ivan Tavčar: Listi iz Visoške kronike
(namišljena izpoved Agate Schwarzkobler)

Na dan sv. Tiburcija mučenika je bila ob desetih zjutraj sodba. Sodba pri sv. Jakobu zaradi mene. Sedela sem v majhnem vozičku, ki me je peljal po klancu pod Poljanskimi vrati. Ob vozičku sta stopala dva grajska hlapca, ki sta v rokah držala sulici in me grdo gledala. V strahu sem bila. Nisem vedela, če bom sploh preživel dan ali ne. Vse to zaradi Marksa, ker me je obtožil čarovništva, da bi se maščeval, ker sem ga pred vsemi oklofutala, saj me je nadlegoval. Zdaj se je voziček ustavil, videla sem Jurija in Izidorja, ki sta gledala nekam v dolino. Peljali so me na zatožni oder in začeli so mi postavljati neumna vprašanja. Nič nisem rekla, le sedela sem nepremično v upanju, da me spustijo. Vsi so me gledali, kmetje, žene, bolj pomembni ljudje pa tudi otroci.

Kar naenkrat sta Jurij in Izidor vstala. Začela sta pričati, najprej Izidor, za njim še Jurij. Izidor je bil zmeden, zato so ga poslali nazaj na leseno klop, Jurij pa je pogumno govoril, da ne verjame v čarovnice. Kmalu zatem so poklicali Marksa, ki se je grenko smehljaj in začel govoriti o meni vse, kar ni res. Ko se je po svojem lažnem pričanju sklonil in pokazal rano na nogi, sem že mislila, da je to moj poslednji dan. Hoteli so mi z iglo zabadati v znamenja na telesu, da vidijo, če imam kaj krvi ali ne. To se mi je zdelo zelo kruto. Kako lahko na kaj takega človek sploh pomisli? Zaradi otrok so me hoteli odpeljati na grad in narediti ta preizkus. Na koncu pa je Joannes Franciscus odločil, naj raje naredijo preizkus z vodo. Če pridem iz deroče reke na kakršen koli način živa, nisem čarovnica. To se mi je zdelo sila nemogoče, a vrli možje so odločili, da to izvršijo že naslednji dan. Noč bom preživel v zaporu v mestni hiši pod budnim očesom vsiljivih stražarjev.

Prišel je čas, ko sem morala oditi z odra spet na voziček, ampak nisem mogla, bila sem preutrujena, da bi šla sama. Takrat je prišel Jurij in me kot otroka odnesel do vozička. Ko me je prijel, sem se v njegovem naročju počutila varno in upala sem, da me ne bo več spustil. Slišala sem glasen ženski jok, izgubljala sem že tla pod nogami. Z Jurijem sva prišla do vozička, posedel me je nanj, se usedel zraven in me prijel okoli pasu, da ne bi padla. Hvaležna sem mu bila za to.

Voziček se je začel počasi premikati, slišala sem, kako so zbrani hvalili Jurija, sama pa sem čutila, da izgubljam zavest ...

Stela Kmetec Razpor, 8. b

Med sestrami in brati

Nedolžna ogrlica

Bilo je poleti pred tremi leti. Pred blokom sem bila s starejšo sestro in najino prijateljico Nino. Nina je dve leti starejša od mene, sestra pa je starejša od nje.

Nekoliko sem bila ljubosumna na sestro, saj se mi je zdelo, da se Nina malo bolj druží z njo kot z mano. Večino časa sta gledali v telefon, jaz pa bi se rada igrala. Bila sem žalostna, a tudi jezna, bolj na sestro kot na Nino. Tega jima nisem izdala, da me ne bi imeli za otročjo. Vrivala sem se med njiju in ju poskusila prepričati, da se gresta igrat z mano.

Potem pa, ko sta me uslišali, se je zgodilo. Med igro se je raztrgala sestrina ogrlica. Škodo je povzročila Nina, ki pa je krivdo zvalila name.

S sestro sva šli domov, jezno sem šla v svojo sobo in zajokala. Ne zaradi tega, ker se je Nina zlagala. Jokala sem zaradi tega, ker je sestra bolj verjela Nini kot meni. Jezna sem bila na obe.

V sobo je prišla sestra in me vprašala, zakaj jočem. Takrat sem ji povedala vse. Videla je, da sem bila iskrena. Opravičila se mi je in me objela.

Ramika Kamberovska, 8. a

Prepir

S sestro sva se igrali na vrtu, ko je prišel k nama brat in naju vprašal, katera hoče njegovo kapo s ščitnikom. Bila je lepa kapa, zato sva jo hoteli obe. Na srečo sem jo zagrabila prva. Moja sestra dvojčica je bila zaradi tega zelo razočarana. Sprli sva se. Pri kosilu sva sedeli vsaka na eni strani mize. Najprej sva se grdo pogledovali, nato pa vendarle začeli jesti.

Bile so počitnice. Pred sporom sva se lepo igrali, po njem pa se nisva, zato sva se začeli dolgočasiti. Skupaj sva šli kolesarit, a govorili nisva, čas se je vlekel. Obema. Ker pa ena brez druge ne moreva, sva počasi vendarle začeli komunicirati, čez dve uri je bilo vse kot ponavadi. Dogovorili sva se, da bo naslednja stvar, ki nama jo bo dal brat, sestrina.

Lara Negro, 8. a

Mlajši brat

Prišel sem iz šole, se najprej ulegel na posteljo in gledal videoposnetke na telefonu. Vse je bilo v redu, dokler ni prišel iz šole moj brat. Imela sva kosilo, nato sem spet v roke vzel telefon. Pri tem me je brat začel cukati in ščipati, da me je bolelo. »Daj mi telefon!« je sitnaril. Nisem mu ga hotel dati, saj sem našel zelo smešne posnetke. Brat je s ščipanja prešel na udarjanje, tako da sem ga odrinil. Vse skupaj je trajalo skoraj eno uro. Komaj sem čakal, da se domov vrne mama, saj mi je brat šel že pošteno na živce. Oddahnil sem si, ko se je mama vrnila. Potem ko je izvedela, kaj se je dogajalo, nama je vzela telefon, jaz nisem mogel gledati videoposnetkov, brat pa se ni mogel igrati igrice.

Harun Kurtovič, 8. a

Kolesarjenje

Lani med jesenskimi počitnicami sem šel s svojim starejšim bratrancem kolesarit. Namenjena sva bila k ribniku nedaleč od vasi.

Začela sva se vzpenjati proti vrhu hriba, za katerim je ribnik. Ker je pot, ki vodi okoli hriba, dolga, se je bratranec spomnil, da obstaja bližnjica. V primeru, da bi šla po bližnjici, bi do ribnika prišla veliko hitreje, a vzpon bi bil težji. Opazil sem, da je bil klanec precej bolj strm, kot sem pričakoval, pa tudi pot je bila preslaba. To sem bratrancu tudi povedal, on pa me je podražil: »Se bojiš?«

»Ne bojim se. Nočem iti le zato, ker je vzpon za kolo prehud,« sem pojasnil.

»Kakor hočeš,« je odvrnil in se začel vzpenjati. Na pol poti pa je padel, da sem mu stekel pomagat. Šele naslednji dan mi je priznal, da sem imel prav.

Vid Škrlič, 8. a

Sladoled

Nekega dne sva si šla z bratom kupit sladoled. Ker ga je sladoledar meni dal malo več kot njemu, sva se začela kregati. Sprla sva se tako močno, da cel dan nisva govorila drug z drugim. Vsak je šel v svoj kot sobe. Smešno se mi je zdelo, ker je mislil, da sem jezen nanj. Ko sem mu dal vedeti, da nisem, se je še bolj razjezil in mi govoril, naj grem proč.

Pri večerji sta mama in oče opazila, da je nekaj narobe, saj sva sedela narazen. A nista silila v naju.

Bila je sobota, ko se lahko odločiva, kateri film bova gledala. No, odločila sva se, da filma ne bo.

Okrog 21. ure pa sva vendarle ugotovila, da tako ne bo šlo. Pogovorila sva se in zgladila spor. Opravičila sva se drug drugemu.

Mateo Perić, 8. a

Starejša sestra

S sestro sva nekoč, ko sva bili sami doma, prevrnili in s tem okrušili vazo na hodniku. Začeli sva se prepirati, katera od naju je kriva. Seveda nobena ni hotela prevzeti odgovornosti. Začeli sva tuhtati, kaj naj narediva, da starši ne bi ničesar opazili. Vazo sva polepili z lepilom in en delček celo pobarvali z belo tempero. Postavili sva jo na njeno mesto in poškodovani del obrnili proti zidu. Ko so se starši vrnili domov, so naju vprašali, kaj sva počeli. Dejali sva, da sva gledali televizijo, malo pa da sva se šli tudi sprehajat. O vazi pa ne bev ne mev.

Tina Vujković, 8. a

Kadar imaš starejšo sestro, kot jo imam jaz, se ti lahko zgodi marsikaj. Vedno moraš ubogati njene ukaze, razjezi se, če kaj narediš narobe.

Nekega jutra sem vstal in si pripravil zajtrk, seveda sem ga pripravil tudi svoji sestri. Nato sva se skupaj odpravila na sprehod, kljub temu da se je začelo oblačiti. Kasneje je začelo tudi deževati, a midva nisva imela dežnika, zato sva bila vsa premočena. Sestra me je nadrla, zakaj nisem vzel dežnika, ko sva šla iz hiše. Nisem vedel, kaj naj rečem, zato sem bil tiho.

Po kosilu se je ulegla na posteljo in zaspala. Videl sem, da lepo spi, zato sem šel raje v dnevno sobo in tam tudi ostal. Po kakih treh urah se je prebudila in me vprašala, ali ji skuham čaj. Da ne bi imel težav, sem storil, kar je hotela.

Ko se je zvečerilo, sem ji predlagal, da bi si skupaj ogledala kak film. Privolila je in ob koncu filma se mi je opravičila, ker se je cel dan do mene vedla tako ukazovalno. Seveda sem ji oprostil.

Miha Ivančič, 8. a

Od svoje sestre sem sedem let mlajša, a sva se radi skupaj igrali, gledali filme. Ko smo še živeli v Bistrici, je v istem bloku bilo kar nekaj naših sorodnikov. Pri mojih šestih letih smo se preselili na vas. Meni je bilo lepše v Bistrici, saj sem tam imela veliko prijateljev, kar pa se tiče moje sestre, menim, da je imela lepše otroštvo kot jaz – ona se je lahko veliko družila s sorodniki. Ko mi pripoveduje o tem, ji kar zavidam. Povedala mi je tudi, da ona kot otrok ni imela svojega pametnega telefona in računalnika. Prosti čas je preživljala zunaj v igri s prijatelji in sorodniki. Zdi se ji, da otroci danes premalo časa preživljamo zunaj. Tudi glede tega se mi zdi njeno otroštvo lepše od mojega.

Elma Ahmetašević, 8. a

S sestro se pogosto prepiram, največkrat zaradi neumnosti.

Nekoč sva se hudo sprli. Pripravljala sem si potovalko za šolo v naravi. Pri tem sem se spotaknila ob plišasto igračko in verjetno je takrat sestrin telefon padel v mojo torbo, ne da bi katera od naju to opazila.

Naslednji dan sem šla pred šolo in potovalko odložila k torbam in kovčkom sošolcev. Slišala sem neko melodijo, a na to, da bi prihajala iz moje torbe, nisem niti pomislila. Nekateri sošolke so bile že prav naveličane zvonjenja, ki ni hotelo nehati. Prtljago smo zložili v avtobus in se odpeljali. Ko smo prispeli na cilj, sem začela zlagati stvari iz torbe. Prijela sem zadnjo majico in v potovalki opazila sestrin telefon. Tisoč sporočil je dobila z vseh možnih aplikacij, in to mi je bilo smešno. Predstavljala sem si, kakšen je moral biti njen izraz na obrazu, ko telefona ni in ni mogla najti. Čez dve uri me je poklicala mama. Bila je vesela, da se je sestrin telefon našel. V petek, ko sem se vrnila domov, je bila sestra name jezna kot ris, mislila je namreč, da sem ji telefon odnesla nalašč. Mojih pojasnil niti slišati ni hotela. Tri dni ni govorila z mano. Srečala je eno mojih sošolk, ki ji je povedala enako zgodbo kot jaz. Šele takrat mi je oprostila. Brat pa se je pošalil, naj ji ga tudi naslednjič, ko grem v šolo v naravi, odnesem.

Azra Muhić, 8. a

Mlajša sestra

Na poletni dan sva se s sestro zabavala na domačem vrtu. Ko sva se hotela gugati, se sploh nisva mogla dogovoriti, kdo bo na gugalnico šel prvi. Jaz sem se izgovarjal, da sem starejši, ona pa je suvereno odvrnila, da imajo mlajši prednost. Začela sva se pričkati. Naenkrat se je sestrice začela kujati, vztrajala je celo popoldne. Jaz se ji nisem hotel nič opravičevati, saj se nisem počutil krivega. Kar nekaj dni se ni pogovarjala z mano, tako da sem se odločil, da bo najbolje, da se ji opravičim, da bi se spet lahko igrala skupaj. Delovalo je.

Jan Zorc, 8. a

Nekega pomladnega dne sva s sestro v sobi učili matematiko. Vse je bilo v redu, dokler ni prišla mama: »Katera bo pospravila kopalnico in katera kuhinjo? Hitro se dogovorita, saj gremo popoldne k babici in dedku v Kobarid.« Obe hkrati sva vzkliknili: »Kopalnica!« Med nama se je vnel prepir. Sestra me je uščipnila v roko tako močno, da mi je začela teči kri. Odrinila sem jo in stekla v kopalnico ter si začela spirati rano. Ko sem čez nekaj časa odprla vrata kopalnice, je bila tam sestra, čakala me je. Začela me je loviti po hiši. Ko sem tekla mimo kavča, sem z desno nogo udarila v rob, mezinec na nogi mi je takoj otekel in bolečine so bile tako hude, da sem morala vzeti protibolečinsko tableto. Z mamo sva šli v ambulanto, kjer so mi opravili rentgensko slikanje. Slika je pokazala, da imam mezinec na nogi zlomljen v obliki črke y. Hudo mi je bilo zaradi tega, še bolj pa zato, ker so mi za en mesec prepovedali telovaditi in trenirati roket.

Ob vrnitvi domov me je sestra objela in se začela opravičevati. Seveda sem ji oprostila, a čez dve uri sva se spet kregali.

Eneja Štemberger, 8. a

9. RAZRED

LITERARNA DELA

Moje življenje z glasbo

Od nekdanj sem plesala,
prepevala pesmi,
na flavto igrala.

Flavta postala je moja strast,
da včasih so me slišali
tudi v deveto vas.

Lara Bubnič, 9. a

Kdo sem

Ime mi je Jan,
sem kristjan.
Imam brata,
mamo in tata.

Rojen v Postojni,
živim v Trnovem,
po starem in po novem.

Igram nogomet
na igrišču spet in spet,
nerad se učim,
raje se za žogo podim.

Jan Prosen, 9. a

Moj dom

Moj dom v dolini,
pod gradom premskim stoji,
mimo pa reka žubori.

Jaz tečem in skačem,
s psom se igram
po polju dehtečem,
ki rada ga imam.

Bom dom svoj zapustila
in v svet se zapodila,
a v srcu bo vedno
dom moj ostal.

Manca Frank, 9. a

Čas hitro mineva

Čas leti
in se ne vrača,
nikjer se ne mudi
in na nič ne čaka.

Kadar se spomnim
preteklega časa,
si zaželim,
da nikoli ne bi zrasla.

Da bi za vedno
otrok ostala,
da bi za vedno
se v trati igrala.

A čas leti
in se ne vrača,
nikjer se ne mudi
in na nič ne čaka.

Jaz bom zrasla,
a v srcu za vedno
otrok ostala.

Sianya Esquivel, 9. a

Na balkonu v nebo strnim
in nasmešek na obraz dobim,
saj spominjam se preteklih dni,
ki jih na žalost več ni.

Mnogo dobrih je bilo,
med njimi slabih prav tako,
za vse slabo ni mi mar,
vsak dan mi je božji dar.

Spomnim se, kot bilo bi včeraj,
ko v nebo pogledam zmeraj,
ko bi le lahko zavrtela čas nazaj,
napake vse popravila bi zdaj.

Megi Lopuh, 9. a

Gledam v dneve pretekle
in spomnim se na solze, ki so tekle.
Žalost objame me, saj tukaj te ni,
ta luč v meni več ne gori.

Vedno roko tvojo sem prijela
in v objem tvoj oddrvela.
Vedno bil si tukaj zame,
zdaj pa te nikjer več ni.

Črni dan je moral priti,
bolečine se ne da skriti,
a na žalost tudi tebe
nam nihče ne more vrniti.

Manca Frank, 9. a
(Pesem je posvečena pokojnemu pradedku)

Junaki in prijatelji

Kdo pozna junake,
ki tečejo v oblake?

Ko noč te objame
in v sanje te vzame,
takrat se junaki rodé.

A ko jutro vstane,
junaki gredó,
v šolo bo treba,
spet bo hudó.

Rosana Andjelić, 9. a

Nekoč s prijateljico sprli sva se
in kmalu ugotovili,
da tako ne gre.
Zato hitro sva si oprostili
in prijateljstvo še naprej delili.

Lea Vodopivec, 9. a

Razpoloženski stihi

Spomnim se nate,
ko zazrem se v nebo.
Lase imel si zlate,
b'lo nama je lepo.

Zoja Keuc, 9. a

Danes gledam v nebo,
nebo takó žalostno.
Kaplja za kapljo kaže se,
nebo kot da odpira se.

Marko Urbančič, 9. a

Skoz okno gledam,
kako dežne kaplje polze,
takrat še meni
po licih solze se spuste.

Matic Dovgan, 9. a

Gledam v temno nebo,
zvezda se utrne v temo.
Misel se sredi srca rodi,
nove upe budi.

Timotej Krebelj, 9. a

Slovenija, moja domovina

Domovina je travnik,
kjer se kotali moja žoga.

Domovina je potok,
kjer se poleti hladi mi noga.

Domovina je pesem,
ki se sliši prek dobrav,
domovina je beseda,
ki jo voščiš v pozdrav.

Domovina je misel,
ki v srcu te greje,
ko greš v svet,
v njem se razveje.

Domovina sem jaz
in si ti in smo vsi,
ki ljubimo vse,
kar po Sloveniji diši.

Timotej Krebelj, 9. a

Vse se je s Karantanijo začelo –
Slovenec postavil si je načelo,
da se bo za svojo zemljo boril
in je ne bo nikomur prepustil.
Veliko lepot Slovenija ima
in Slovenec to ceniti zna.

Lea Vodopivec, 9. a

Najlepša je Slovenija,
moja domovina.
Tu stoji moj dom,
tu sta moja duša in srce.

Sega od Mure pa do morja,
lepa dežela sredi lepega sveta.

Najboljša hrana – prekmurska gibanica,
takoj za njo primorska potica.

Žiga Jursinovič, 9. a

O, lepa ti naša dežela,
v lepoti si vedno blestela.
Tu sonce vrhov se dotika
in kopno se morju izmika.

Od vedno ponosni smo nate,
mnogi dali življenje so zate.
Zaklade bi tvoje branili,
nikoli te ne zapustili.

Zoja Keuc, 9. a

Domov se rada vračam,
presrečna sem doma.
Dom skrinja je radosti,
kepica mladosti
in žličica norosti.

Sara Novak, 9. a

Romeo in Julija 21. stoletja

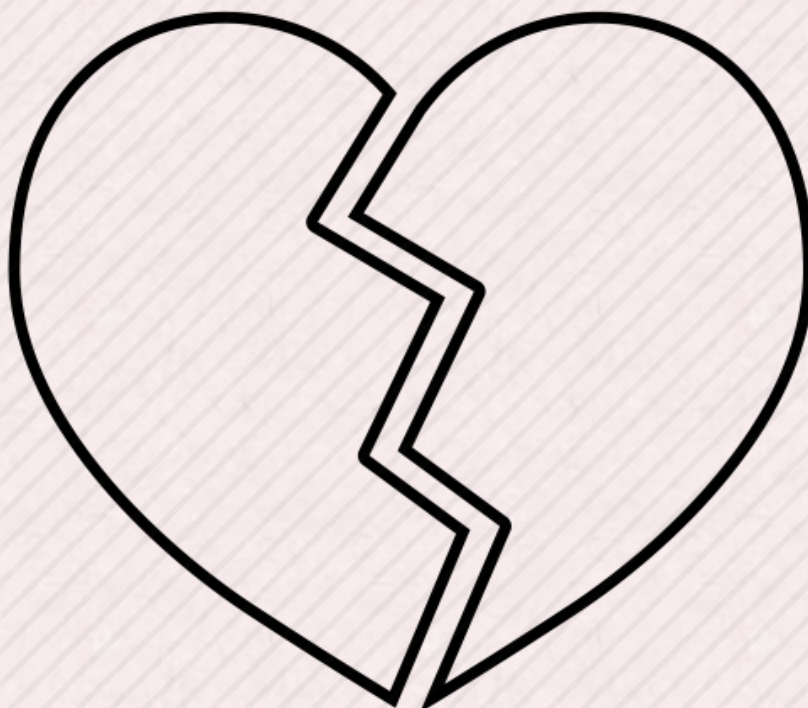
Romeo Montego je bil fant, ki je imel zelo veliko sledilcev na Instagram profilu. Julija Capulet pa je bila preprosto dekle, ki je na Instagramu odkrila Romeov profil in mu začela slediti.

Romeo ji je bil vedno bolj všeč in želela ga je videti v živo. Vendar se je tu vse zapletlo. Julijini starši so bili skregani z Montegovo družino. Julija je bila vseeno odločena, da ga bo videla in spoznala. Romeo je ves čas objavljaj, kje je bil in kaj je počel, zato ga je Julija z lahkoto našla. Ko ga je srečala, se ji je zdel še lepši in še bolj se je zaljubila vanj. Romeo je sprva ni opazil, a ko se mu je približala, se je tudi on v hipu zaljubil vanjo. Potem sta se večkrat na skrivaj dobila, dokler se ni zgodilo ...

Neko nedeljo, okoli desetih zvečer, je Julija poslala Romeu SMS-sporočilo, da bi se nujno želela dobiti z njim, saj mu mora nekaj povedati. Romeo ji je takoj odgovoril in zmenila sta se, da se dobita na klopci v osamljenem parku. Julija je čakala Romea, njega pa ni bilo od nikoder. Po uri čakanja se je odločila, da se vrne domov. Več dni se ji Romeo ni ne oglasil ne odpisal. Julija je bila vsa prestrašena. Na Instagramu se je Romeov profil zablokiraj, Snapchat izbrisal, Facebook prenehal delovati in vsa ostala omrežja tudi. Po več tednih je Julija izvedela, da so Romea ugrabili in da so zahtevali odkupnino, vredno več milijonov evrov. Hekerji so mu vdrli v vse profile na socialnih omrežjih. Montegova družina ni imela dovolj denarja, da bi odplačala odkupnino, zato se je za Romeom izgubila vsaka sled.

Julija je jokala več dni in noči, po enem tednu je sodila sebi. Njuni družini nikoli nista izvedeli za njuno ljubezen in vzroka za Julijino smrt.

Manca Frank, 9. a

Rojstnodnevno darilo

Kako otroku reči, da je nekaj grdo? Kako se ob tem počuti?

Bil je lep sončen dan. Učila sem se v sobi v miru in tišini. Bila sem vzhičena in nemirna, saj sem naslednji dan praznovala rojstni dan. Zaradi tega pri delu nisem bila zbrana. Po dveh urah učenja sem se odločila, da bom vadila klavir. Moje igranje je bilo zelo slabo. Ker mi nič ni šlo dobro, sem se odločila, da popečermam, se umijem in grem spat.

Naslednji dan sem se zbudila vesela in komaj sem čakala na vsa voščila in darila. Najprej sta mi voščila starša in mi podarila zapestnico. Ko se je zbudil še brat in mi voščil, mi je podaril risbo, ki jo je narisal sam. Ta je prikazovala grb mojega najljubšega nogometnega kluba. Ne vem, kaj mi je bilo takrat, vendar sem mu rekla: »To je grozno in grdo! Kako si upaš tako uničiti najlepši grb?!« Brat je začel jokati. Tako žalostnega ga nisem videla še nikoli. Takrat sem se zavedla, da nisem naredila prav. Počutila sem se grozno. Kako se je počutil šele on? Potem pa sem se mu takoj opravičila. Vendar je opravičilo za takšno grdo stvar premalo. V tistem trenutku bi se najraje kot majhen krt ugreznila v zemljo, kjer me ne bi nihče ne videl ne slišal ne našel.

Na koncu sem ugotovila, da risba sploh ni grda. Zalepila sem jo na steno v svoji sobi in tam jo imam še danes. Ker je brat razumevajoč, mi je odpustil in spet sva bila oba vesela.

Manca Frank, 9. a

Slika ustvarja zgodbo

Učenci devetega razreda so se ob opazovanju spodnje slike prepustili svoji domišljiji, da jim je povedala zgodbo.

Vir: https://encrypted-tbn0.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcRZorfMI7e4VuOtjWTWVoggQL7qpzq7x_xq_eM3F2nHAFpZcF8b

Nekoč se je mož usedel v svoj čolniček in se odpravil na morje loviti ribe. Kar naenkrat se je čoln znašel v vodnem vrtincu in potegnilo ga je v vodo. Mož se je na vse pretege trudil, da bi se obdržal na površini, a mu ni uspelo. Potegnilo ga je v vodo ...

Čez nekaj časa se je zavedel, da leži ves omotičen na neki neznani mu obali. Ko si je nekoliko opomogel, je vstal in se napotil stran od morja. Zagledal je čudovit vrt in s cvetjem obraščeno pot, ki je vodila do hiše. Spraševal se je, če je v raju. Videl in slišal je letati čebele in čmrlje, veter je rahlo vel skozi veje. Prišel je do vrat in potrkal. Nobenega odziva ni bilo, zato je prijel kljuko in vrata so se odprla. V notranjosti je opazil kuhinjo. Skuhal si je čaj in si postregel s kruhom, ki ga je našel, saj je bil sestradan. Nato se je odločil, da bo počakal na lastnika in ga vprašal, kje je in kako se lahko vrne domov. Čakal je in čakal, a zaman. Minevali so dnevi. Odločil se je, da si bo stesal čoln, s katerim bi poskušal najti pot domov. A vedno, ko se je napotil po morju, so ga valovi vrnili na obalo. Morda je še danes tam in morda še vedno upa, da mu bo nekoč uspelo oditi.

Marko Urbančič, 9. a

Živel je bogataš. Imel je zelo veliko hišo, obdano z naravo, cvetjem. Bil je že v letih, ko ga je doletela huda bolezen. Pomoči ni imel, saj je bil brez potomcev, pa tudi brez prijateljev.

Nekega dne je njegovo srce prenehalo biti. Ker je bila hiša na samem, njegove odsotnosti ni opazil nihče. Truplo je deset let ležalo na postelji, vrt se je zarasel, hiša je bila v čedalje slabšem stanju in skoraj neopazna zaradi zanemarjenega vrta.

Nekoč so jo odkrili dečki in deklice, taborniki. Seveda je pritegnila njihovo pozornost, zanimalo jih je, kakšne skrivnosti se skrivajo v notranjosti. Odsunili so stara in težka vrata in takrat je vanje butnil smrad iz notranjosti. Odprli so okna. Napotili so se v gornje nadstropje in kmalu je eden od dečkov zakričal. Ostali so stekli v njegovo smer, deček je obstal pred vrati sobe, v kateri je bil mrtvi bogataš oziroma to, kar je od njega ostalo.

Taborniki so poklicali na policijsko postajo, prišli so policisti in reševalci, pregledali so celo hišo in na koncu odpeljali bogataševe posmrtno ostanke. Tabornikom so se zahvalili za obvestilo in jih posvarili, naj se ne potikajo tam okoli, ker je vse zaraščeno. Otroci pa so se odločili, da ni treba, da je tako. Lotili so se dela in vrt očistili.

Sara Novak, 9. a

Nekoč je živel enajstletni deček, ki se je zelo rad družil in igral s prijatelji. Nekega dne je med igro skrivnic na vrtu našel skrivnostna vrata. Sprva ni hotel vstopiti, saj ga je bilo strah, ker ni vedel, kaj je za njimi. Ko pa je zaslišal, da je eden njegovih prijateljev že začel z iskanjem, je hitro odprl vrata in se skril v skrivnostni prostor. Videl je stikalo in prižgal luč. Odleglo mu je, saj je ugotovil, da se je znašel v navadni vrtni lopi. V njej je opazil samokolnico, različno orodje ... Med ogledovanjem stvari mu je čas zelo hitro mineval, sploh ni opazil, da se je zunaj že stemnilo in da njegovih prijateljev ni slišati. Verjetno so že odšli domov. Ko se je zavedel dejstva, da je ostal sam, ga je začelo skrbeti. Vedel je, da mora domov, a ko je hotel odpreti vrata, mu to ni uspelo. Poskušal je in poskušal, a zaman. Pomagal si je z lopato, a tudi tako ni šlo. Začel je kričati in nabijati po vratih, vendar ga nihče ni slišal. Odločil se je, da bo noč preživel v lopi. Na njegovo srečo je bila tam tudi ravno dovolj velika klop, na katero se je zleknil. Glavo je položil na roko in zaspal. Jutri bo nov dan.

Timotej Krebelj, 9. a

Bila je temna, nevihtna noč. Mama je s svojim novorojenčkom tekla stran od glasnih in nevarnih avtomobilov, ki so švigali mimo. Zatekla se je v bližnji gozd. Tekla je med drevjem in grmovjem, dokler je mogla. Slišati je bilo samo ogromne dežne kaplje, ki so padala med vejami. Za trenutek se je ustavila, sedla na kamen in pogledala svojega otroka. Ta je glasno zajokal, bil je premražen. Mama ga je ovila v svojo ruto in ga poskušala potolažiti. Močnejše ga je stisnila k sebi in vstala. Nadaljevala je svojo pot po temnem gozdu. Skoraj je že obupala, ko je v daljavi zagledala luč. Luč sredi gozda. Napotila se je proti njej. Stopala je počasi in previdno, dokler ni zagledala hiše, velike bele hiše, v kateri je svetila luč. Stopila je do vrat in potrkala. V trenutku so se vrata odprla in na drugi strani je stalo dekle, podobno angelu. Pogledala je premočeno žensko pred seboj, se odmaknila in s prijaznim glasom rekla: »Vstopite.«

Mama se je zahvalila in stopila naprej. Dekle je odhitelo v eno od sob in se vrnilo s suhimi oblačili za mater in otroka. »Lahko se greste preobleč v sosednjo sobo, medtem bom jaz popazila na otroka,« se je ponudilo. Mama je pokimala in naredila, kot je svetovalo dekle. Medtem je dekle preobleklo malčico in se z njo v naročju usedlo na kavč ob peči. Previdno je položilo otroka na svoja kolena in začelo peti. Ko se je mama preoblekla, se je odločila, da bo malo pogledala po hiši. Odprla je vrata najbližje sobe in se zgrozila. Z roko si je pokrila usta, da ne bi zavpila. V sobi je bilo mnogo na pogled zelo prestrašenih ljudi, v strahu so zrli vanjo. Stekla je k svojemu otroku in ga dekletu vzela iz naročja. Zahvalila se je za pomoč in stekla iz hiše. Tekla je in tekla in se vrnila v mesto. O svojem odkritju je šla povedat na policijo. Povedala je, kje je hiša, v kateri so zaprti ljudje. Policisti so preiskali gozd, a hiše nikoli niso našli.

Rosana Andjelić, 9. a

Sanjal sem, da sem se zbudil nekje v gozdu. Nisem vedel, kje sem. Hodil sem in molil, da bi prišel živ na varno. Kar naenkrat sem zagledal neka vrata in s cvetjem obdano pot do njih. Šel sem po njej in obstal pred vrati. Razmišljal sem, kaj bi se lahko zgodilo, če bi jih odprl. Pa sem jih res odprl in za njimi zagledal ... veselje! Stopil sem korak naprej in začutil, da letim. Prvi hip sem se ustrašil, nato pa sem začel uživati. Nenadoma se je pred menoj nekaj zabliskalo in zagledal sem prelepo dekle. Približevalo se mi je in ravno, ko me je hotelo prijeti za roko, je zazvonila budilka.

Arber Berisha, 9. a

Na visokem hribu je stala velika razkošna hiša z velikimi vrati. Do njih je vodila potka. Ob njej in nad njo so rasli rože in grmičevje. Stezica ni bila urejena, verjetno nihče ni skrbel zanjo. Kljub temu je bilo videti božansko, kot v raj.

Nihče ni vedel, ali sploh kdo živi v veliki stavbi. Vse je zanimalo, če v hiši straši, če je mogoče v njej skrit zaklad. Pravili so ji skrivnostna vila. Vsak dan se je kdo iz doline odpravil, da bi kot prvi pokukal v notranjost. Označen bi bil za junaka, saj zbrati pogum in vstopiti v skrivnostno hišo ni kar tako.

Legenda pravi, da je v hiši nekoč prebivala družina nekega goljufa, ki je do denarja prišel na nepošten način. Imel je hčer, ki je zanosila pri svojih rosnih letih. Ko je njen oče to izvedel, je z ženo odpotoval neznano kam, hčer pa zaprl v hišo. Dolinci so se spraševali, ali je mogoče, da je goljufova hči še živa.

Mogoče je uspela pobegniti s svojim otrokom, so razmišljali ljudje pod hribom.

Nekega sončnega dne se je iz doline proti vili odpravil mlad fant. Veljal je za pametnega, iznajdljivega in obetavnega mladeniča. Kar tako se sam nikoli ne bi odpravil proti hiši, a izgubil je stavo s svojim najboljšim prijateljem in moral je iti. Ko se je približal vili, so se mu porajala vprašanja. Ni si upal pomisliti na najslabše, a slabe misli pridejo, če hočeš ali ne. Prišel je do stezice, ki je vodila do vrat. Pred njimi se je največ ljudi premislilo in se obrnilo proti dolini. Mladenič tega ni storil. S seboj ni imel ničesar, le culico s steklenico vode. Hodil je po dolgi široki stezi. Prišel je do mesta, kjer se je nahajal kip, ki je upodabljal lastnika vile, goljufa. Stopil je naprej in se premikal počasi, ko se mu je zazdelo, da sliši nežen glas, glas, ki poje. Skoraj je že bil pred vhodom, ko je na tleh zagledal ovojnico. Na njej je bilo zapisano njegovo ime. Dvignil jo je in si jo ogledoval. Naposled jo je odprl in začel brati. Na začetku je pisalo, naj se vrne, od koder je prišel, a bral je dalje in se med tem vse hitreje približeval vratom. Pismo je napisal goljuf, ki je bil tako besen na svojo hčer, da ni želel, da bi jo kdo rešil. Mladenič je odsunil stara vrata, za njimi pa zagledal dekle, ki poje uspavanko svojemu otroku. V hipu, ko sta se dekle in fant zagledala, sta se zaljubila drug v drugega. Oglasili so se hišni zvonovi in ljudje iz doline so se napotili na hrib. Našli so dva mlada človeka, ki ju je združil poljub. V hiši sta živela do konca svojih dni in fant je veljal za junaka.

Zoja Keuc, 9. a

Živela sta fant in dekle, tako zaljubljena, da nista mogla drug brez drugega. Hodila sta na isto šolo, v isti razred, skupaj pa sta preživljala tudi popoldneve. Oba sta imela stroge starše, zato sta se skrivaj sestajala vsakič na drugem kraju.

Nekega dne ja fant hotel presenetiti svoje dekle. Povedal ji je, kod naj hodi in kje jo bo čakal. Dekle se je začudilo, saj sta vedno odhajala skupaj, a ubogalo je navodila. Dogovorjeni kraj je bil kar daleč, pravzaprav globoko v gozdu. Deklica se je nekoliko zbala sama hoditi skozi gozd, a se je ob misli, da jo na koncu čaka on, njena ljubezen, opogumila in se podala na pot. Hodila je in hodila, zdela se ji je cela večnost in imela je občutek, da se je izgubila. Končno je zagledala cvetoči vrt, zelo lep, a tudi nekoliko zapuščen. Iskala je okoli, kje bi bil njen fant, a ni ga opazila. Takrat je zagledala vrata, ki jih je obdajalo vzpenjajoče se grmovje. Pomislila je, da je morda njen dragi za vrati. Obenem pa se je bala, da bi bilo za vrati lahko tudi kaj neprijetnega. Imela je bujno domišljijo, zato si je predstavljala vse mogoče. Končno se je opogumila, potisnila kljuko in previdno vstopila. Splačalo se je. Tam je bil njen ljubi, ki se je zelo potrudil in uredil prostor. Pogrnil je mizo in pripravil vse za skromno večerjo. Vse je bilo okrašeno s cvetjem in dekle se je počutilo počaščeno. Odtlej je bila hiša s čudovitim vrtom sredi gozda njuno skrivno gnezdece.

Lea Vodopivec, 9. a

Stojiš na začetku starega, zaraščenega cvetnega vrta, ki ni bil očiščen že mnogo let. Na vrtu raste raznobarvno cvetje. Na koncu vrta stoji stara vila, ki človeka že več let ni videla. Kliče te k sebi, naj jo spoznaš, naj stopiš vanjo in odpreš vrata, da sveži zrak prežene starega, zatohlega. Počasi začneš stopati proti njej. Hodiš čez poraščen vrt. Opazuješ rože na levi, na desni, celo od zgoraj. Zagledaš vrtnico, ki pritegne tvojo pozornost. Naenkrat na njej pristane čudovit bel metulj, ki razširi krila in se napaja s soncem. Odpraviš se naprej po poti. Naletiš na stara lesena vhodna vrata. Potrkaš. Ni odziva. Poskušaš pogledati skozi okno, a ne vidiš ničesar, saj so okna vsa prašna. Pogledaš na levo. Nikogar ni. Primeš kljuko in jo potisneš navzdol. Vrata se škripaje odpirajo. V hiši najprej zagledaš razkošen lestenec in pohištvo iz prejšnjega stoletja. Počutiš se odlično.

Tako se počutim tudi jaz, ko zapuščam osnovno šolo, v kateri sem po devetih letih ugotovil, da se splača odpreti vrata v novo poglavje življenja.

Matic Dovgan, 9. a

Zgodba se dogaja v rajskem vrtu, na katerem cvetijo najlepše cvetice. Na prvi pogled deluje, kot da je v vrtu vse v redu, a je ta zelo neurejen. Pot, ki vodi skozi vrt, nam pokaže lepote kraja, a razkrije tudi slabe plati. Na koncu vrta stoji hiša, ki je na prvi pogled zelo lepa. Da lahko odpremo njena vrata, moramo v vrtu poiskati najbolj pisano rožo, ki vsebuje vse mavrične barve. Če vrata poskusimo odkleniti z napačno rožo, nas v hiši čaka temno in osamljeno življenje. Če se potrudimo in vrt počistimo, se pred nami pojavi mavrična roža. Ko z njo odklenemo vrata v najprestižnejšo hišo, se nam svet zazdi mavričen kot vrt pred njo. Hiša namreč sama opravlja vsa gospodinjska dela. Hiša nam hoče povedati, da je težko priti do ciljev, a če se potrudimo, ni nemogoče. Vse se nam poplača in lahko živimo svoje sanje.

Žiga Jursinovič, 9. a

To je raj, v katerem je pot, ki pelje naprej v življenje, novim dogodivščinam naproti. Je pot, ki pelje skozi dobre in slabe dogodivščine, ki te bodo naučile nekaj novega, česar še nisi okusil. Slika prikazuje, da je življenje lahko urejeno ali neurejeno – skozi leta te čakajo nove ovire in poglavja. Slika mi predstavlja prehod iz osnovne v srednjo šolo, opominja me na to, da me čaka novo poglavje v življenju. Zdi se mi, da je to poglavje zelo pomembno, predstavlja možnost uspeha ali poraza, veselja ali žalosti in strahu. V srednji šoli se bom pripravljala na življenje, na način življenja, kakršnega si želim. V življenju je treba biti pripravljen na izzive, treba je imeti moč, da ne obupaš. Vem, da sem pripravljena in dovolj naivna, da grem stvarem naproti. Skozi leta osnovne šole sem pridobila samozavest, naučila sem se, da ne smem obupati, ko je težko. Naučila pa sem se tudi, da nisem popolna, kot ni nihče, in da se moram sprejeti takšno, kakršna sem.

Saša Ličof, 9. a

Jaz sem jaz in ti si ti

Po ogledu gledališke predstave Kit na plaži, nastale po istoimenskem romanu Vinka Möderndorferja, ki jo je uprizorilo Lutkovno gledališče Ljubljana, so naši učenci od 6. do 9. razreda razmišljali in pisali o svoji in tuji drugačnosti. V predstavi se namreč protagonistka Nika sooča s svojim odnosom do brata Igorja, ki ima downov sindrom. Navajamo dele nekaterih zapisov.

Sem Marko in drugačen sem zato, ker sem zelo visok. Za nekatere stvari je to dobro, za druge ne. Zaradi višine mi je lažje igrati košarko, a težje sedenje v šoli. Na svojo drugačnost gledam z mešanimi občutki. Menim, da je treba drugačnost ljudi okrog sebe bolje sprejemati.

Marko Sanabor, 6. a

Sem Neja. Pri štirih letih sem zbolela in bolezen me je zagotovo spremenila, saj sem resnejša od svojih vrstnikov.

Po eni strani mi je žal, da otroških let nisem preživela tako brezskrbno kot večina: nisem hodila v vrtec, nisem se družila z vrstniki, morda sem tudi zaradi tega bolj tiha. Po drugi strani pa sem tudi na zdravljenju v bolnišnici doživela veliko lepega: večkrat so nam organizirali različne aktivnosti, da so nam polepšali čas. Enkrat na teden so nas prišli zabavat iz društva Rdeči noski, znani so kot klovni, ki te nasmeji-jo. Obiskal nas je Miklavž, prišel je ribič Pepe, pa Čuki. Imeli smo tudi veliko lutkovnih predstav, obiskal nas je čarovnik. Imeli smo zabavne medicinske sestre, ki so nas nasmejale in pregnale slabo voljo.

Jemala sem zdravila, zaradi katerih imam zdaj težave s kolki. Tudi v tem sem drugačna od drugih. V šoli ne smem telovaditi, lahko pa kolesarim in plavam. Ker sem manj telesno aktivna, imam več časa za kitaro.

Neja Mejak, 6. a

Sem Špela, preprosta vesela enajstletna deklica. Odraščam, učim se od okolice: od vrstnikov, staršev, učiteljev in svojih vzornikov. Kaj najraje delam? Plešem. Vedno in povsod. In v tem sem drugačna od večine vrstnic. Ves čas mi po glavi rojijo pesmice. Sodobne pesmi, ki se vrtijo na radiu, pesmi, ki jih je poslušala še moja mama ... Čudno, da so tudi meni všeč, kajne? Mama pravi, da mi je, ko sem bila še v trebuhu, vedno nekaj prepevala in si želela, da bi jo slišala. Verjetno sem jo. Zato v meni kjerkoli in kadarkoli deluje nek ritem, ritem pesmi. Doma imamo vedno prižgan radio, najraje pa se vklopim na YouTube in gledam, kako se v različnih ritmih vrtijo plesalci in pri tem uživajo.

Rada plešem. Sem članica plesne skupine Pume Dance, a sem sklenila, da bom zaradi zdravstvenih težav prenehala trenirati. Boli me, zaradi tega sem žalostna. S starši smo ugotovili, da bi bilo to zame bolje, a kaj, ko bo to v mojih mislih in v mojem srcu še živel. Pogrešala bom dekleta iz svoje skupine, trenerko in starejša dekleta, ki so mi vzornice. Zdaj komaj čakam, da se mi bo stanje izboljšalo in se bom lahko vrnila na plesne odre.

Špela Ujčič, 6. a

Sem povprečen otrok in od svojih vrstnikov nisem drugačen. Od njih se razlikujem le po videzu, od nekaterih pa še v tem, da treniram nogomet in hodim v glasbeno šolo.

V življenju še nisem imel priložnosti, da bi se vsakodnevno srečeval z ljudmi, ki so drugačni od večine, na primer z otroki, ki imajo downov sindrom. Kljub drugačnosti so to zelo zabavni ljudje, predvsem pa iskreni. Nekateri so slepi in hodijo v posebne šole; ker ne morejo brati knjig tako kot mi, berejo posebne, napisane v braillovi pisavi, pisavi za slepe. Nekateri ljudje se težko gibljejo ali ne morejo hoditi, a se kljub temu ukvarjajo s kakim športom. Vsi drugačni potrebujejo ljubezen in razumevanje okolice.

Najpomembneje pa je, da se, če si drugačen ali ne, dobro počutiš in si zadovoljen sam s seboj.

Jan Valenčič, 6. a

Sem Vita in sem drugačna od drugih. Vsak človek je drugačen, če ne bi bil, bi bil svet dolgočasen. Razlikujemo se po spolu, imenu, priimku, višini, starosti ...

Za razliko od nekaterih učencev sta meni matematika in tudi slovenščina malo težji, zato pa sem boljša pri angleščini, likovni vzgoji in športu – tu nekateri niso ravno spretni.

Vsak dan se naučim česa novega. Morda se kdaj razlikujem od koga, ki je to, kar je meni novo, že vedel.

Kdaj pa tudi jaz koga kaj naučim, na primer bratranca brati, babico uporabljati mobilni telefon. A babica zna govoriti italijansko, medtem ko jaz ne znam.

Vsak ima svoje prednosti in slabosti in te nas naredijo posebne.

Vita Gombač, 6. a

Ljudje se razlikujemo po videzu, mišljenju, zunanosti. Dokler ne sprejmeš sebe, ne moreš tudi drugih okoli sebe. A vsi imamo napake. Današnji svet je do določenih ljudi zelo krut. Otroci in odrasli, ki so drugačni, imajo čisto notranjost, so pošteni, ljubeči, nimajo zlobnih misli. Lepota je v človeški notranjosti.

Anja Štemberger, 7. a

Ljudje smo od ostalih lahko drugačni po značaju, videzu, narodnosti, veri ... Težko sprejemamo drugačne od sebe, drugačnosti se celo bojimo.

Vem, da sem drugačna od svojih vrstnic. Ne razmišljam enako kot moje prijateljice, sem bolj občutljiva, sramežljiva. V družbi sem zadržana. Imam brata dvojčka, s katerim sva si različna. Drugačna sem tudi od svoje starejše sestre, ki je trmoglava in vzkipljiva. Zavidam ji, ker je v šoli zelo uspešna, in se z njo sploh ne morem primerjati. Sva sestri, vendar imava zelo različen okus glede oblačenja, prijateljev in hobijev.

Sama ne ločujem ljudi po lepoti, zunanjem videzu. Všeč so mi ljudje, ki so dobri po duši, iskreni, ljubeznivi, ki radi pomagajo drugim – taka skušam biti tudi sama. A okrog mene je takih ljudi malo. Zelo sem jezna, ko ljudje sodijo človeka samo po videzu. Jaz se držim reka: Ne sodi knjige po platnici.

Sem vesela in drugačna, saj ne bi želela imeti deset kopij sebe, ki bi me obkrožale dan in noč. Mislim, da bi bilo življenje brez drugačnosti pusto, prazno in nezanimivo.

Sara Pangerc, 7. a

Vsak človek je po svoje drugačen. Tudi vsako drugo bitje na svetu se razlikuje od drugega svoje ali druge vrste.

Obstaja veliko meril ali pravil, kako naj bi izgledali, govorili, reagirali, se obnašali – a se to od družbe do družbe razlikuje. Ali ne bi bilo dolgočasno, če bi bili vsi ljudje med seboj enaki? Veliko ljudi še vedno diskriminira sebi drugačne: ljudi druge narodnosti, revne, osebe z duševnimi boleznimi, invalide, osebe s telesnimi disfunkcijami ... Tudi veliko otrok je drugačnih, fizično ali psihično. Zaradi tega so na žalost nekateri zmerjani, čeprav vsi vemo, da si drugačnosti ni nihče sam izbral.

Verjamem, da smo vsi ljudje na svetu lahko srečni, tudi če se razlikujemo med seboj.

Seveda se tudi jaz razlikujem od drugih in tega ne bi spremenila.

Hana Omerčič, 7. a

Beseda drugačnost v nas ponavadi vzbudi negativna čustva. A z drugačnostjo se danes srečamo na vsakem koraku. Vsak človek je nekaj posebnega, nekaj edinstvenega. Od drugih se razlikujemo po sposobnostih, mišljenju in po ciljih, ki si jih zadamo.

Tudi v šoli smo si učenci med seboj različni. Ne samo po zunanjih lastnostih, ampak tudi po narodnostni pripadnosti in veri. Nekdo je lahko drugačen, ker ne pozna jezika okolja ali ker se je rodil z boleznijo. Nekdo je drugačen, ker nima novih oblačil.

Pomembno je, da znamo drugačnost sprejeti kot nekaj pozitivnega. Da se zavedamo, da ima vsak človek pravico biti drugačen. Da nikogar ne obsojamo. Da poslušamo mnenja drugih in jih skušamo razumeti. Da človeka sprejmemo takega, kot je. Prav bi bilo, da bi se tega zavedali vsi in bi z dejanji in vedenjem dopuščali drug drugemu biti drugačen.

Žana Logar, 7. a

Večina od nas se je že srečala z drugačnimi, neobičajnimi ljudmi. Spomnim se svojega prvega srečanja z osebo, ki ima downov sindrom. Nisem vedel, kako naj se vedem do njega. Bil je drugačen. Nič ni čakal, kar je hotel vprašati, je vprašal. Povedal je, kar je mislil, in bil pri tem iskren.

Pogosto so tarča posmeha tudi ljudje z drugo barvo kože, osebe s telesnimi hibami ...

Mentalno in telesno drugačne pogosto izločamo iz družbe, se jih sramujemo, se jim posmehujemo.

Pomembno je, da se zamislimo nad takim svojim ravnanjem.

Lovro Balajić, 7. a

Kaj je drugačnost? To ni le beseda, ki opisuje zunanost človeka. Ima globlji pomen.

Že moje ime je drugačno: zelo podobno imenu Jan, a nisem Jan. Tudi po postavi sem drugačen od ostalih. Kljub nižji postavi in nekaj odvečnim kilogramom sem običajen najstnik. Moji blond lasje ne pomenijo, da sem neumen – kot hočejo to prikazati šale o blondinkah. Nisem tako pameten kot moja starejša sestra, ki blesti pri vsem, česar se loti, a neumen nisem. Priznam, da sem pri učenju nekoliko len in svojega znanja ne utrjujem med kupi enciklopedij in leposlovnih knjig kot sestra. Tudi pegice na obrazu me prav nič ne motijo.

Drugačen sem tudi od sestre dvojčice, čeprav sva rojena istega dne, hodiva v isti razred, imava skupne prijatelje. Sem bolj sramežljive sorte, a ne tako kot sestrice. Velikokrat je zame bolj pomembno sedenje pred računalnikom kot druženje s prijatelji. Imam dobre in slabe lastnosti, sem drugačen in bom drugačen od drugih. Vsak človek ima pravico biti drugačen, saj s svojo drugačnostjo bogati človeštvo.

Jani Pangerc, 7. a

Poznam šahista, ki je slaboviden, pa je vseeno boljši od mene in mnogo drugih, ki imajo normalen vid. Ker ne vidi dobro, ima bolj razvite druge čute, na primer voh, sluh in tip. Zaradi svoje pomanjkljivosti sicer ne more početi vseh stvari, ki jih normalno videči, vendar obstaja tudi veliko tega, kar lahko počne.

Drugačnost med ljudmi bi morali sprejemati, drugačnim pomagati, se od njih učiti. Prepričan sem, da nas lahko marsičesa naučijo. Prav je, da imajo drugačni tudi določene ugodnosti.

Simon Bradač, 7. a

To, da so nekateri drugačni, ne pomeni, da so nori ali da nimajo pameti. Ljudje se razlikujemo med seboj in o drugačnih hitro mislimo grdo. Vsi ljudje bi morali imeti enake pravice, tudi drugačni.

Drugačni ljudje so posebni, lahko da imajo kako bolezen, ki traja celo življenje. Ni jim lahko. Nekateri take ljudi dražijo, se jim posmehujejo. Mislim, da bi se morali zamisliti nad svojim ravnanjem, pomisliti bi morali, kako bi bilo njim, če bi bili v enaki situaciji. Morali bi biti strpni in prijazni drug do drugega, saj smo vsi ljudje.

Melisa Mujakič, 8. a

Sem trinajstletni fant. Trenutno v višino merim 190 cm in zdravniki pravijo, da z rastjo še nisem končal. Mama pravi, da sem bil skoraj ves čas za glavo večji od vrstnikov. Ko sem bil star tri leta, so vsi mislili, da jih imam šest. Vsem je bilo smešno, da še vedno plavam z rokavčki in imam na kolesu pomožna kolesca. Starši so bili zato pri mojem učenju plavanja in kolesarjenja kar zahtevni. Pri sedmih letih sem začel igrati harmoniko in kmalu znanje pokazal na različnih tekmovanjih. Tudi tam so me vedno imeli za starejšega in me na enem od tekmovanj celo obtožili goljufanja, češ da igram v nižji kategoriji, kot bi moral; zaradi velikosti sem deloval kot 15-letni in ne 10-letni fant. Takrat smo komisiji morali pokazati mojo osebno izkaznico. Ta drugačnost me spremlja že od malih nog, zato sem se nanjo že navadil. Včasih mi pride še prav.

Kristian Jenko, 8. a

Nič ni narobe, če smo med seboj različni. Pri drugačnosti ni meja. Noben človek ni enak drugemu človeku, razlikujemo se po videzu, mišljenju, okusu ... Na to, da smo drugačni od drugih smo kvečjemu lahko ponosni.

Miha Ivančič, 8. a

Če je kdo drugačen od tebe, ga ne odrivaj, saj drugačnost lahko doleti tudi tebe!

Sara Ahmetašević, 8. a

Ljudje smo čudna bitja, tako radi obsojamo drug drugega – zaradi izgleda, oblačil, avtomobila ... Ne zavedamo se, da velikokrat drugim povzročamo bolečino, čutimo jo le, ko jo kdo povzroči nam. Se sploh zavedamo, kako bi bilo, če bi bili vsi enaki? Sprejemajmo drugačnost!

Azra Muhić, 8. a

To, da smo med seboj različni, ni nič posebnega. Vsak zase je poseben, drugačnost je zaželena, drugačnost bogati.

Ljudje imamo različne ideje, različno mišljenje, vseh so nam različne stvari, imamo različne interese, drugače čustvujemo, imamo različen izgled, zdravje ...

Jaz se naprimer od črncev razlikujem po barvi kože, od Italijanov po narodnosti ... Nisem nadarjena za glasbo in šport kot nekateri moji prijatelji, sem pa dobra pri pisanju, ustvarjanju. V veliko stvareh se razlikujem od drugih, in to me dela posebno.

Med prijatelji velikokrat prihaja do različnih stališč, o marsičem drugače razmišljamo, imamo različne okuse. Na nek način nas te različnosti družijo, saj z izmenjavo mnenj vplivamo drug na drugega, odkrivamo drug drugega. Zaradi drugačnosti smo to, kar smo.

Karin Kastelic, 8. a

Drugačnost se v večini primerov kaže pri spolu, barvi kože, las in oči, telesni teži in višini – po zunanjsosti. Včasih pa razlike najdemo tudi v notranjosti, kot naprimer v veri, običajih, prepričanjih ...

Med nami se na žalost najdejo tudi ljudje, ki so zaradi svoje drugačnosti pogosto zasmehovani s strani okolice. Drugačni so zaradi tega pogosto žalostni. Ljudje z duševnimi ali telesnimi posebnostmi pogosto ne potrebujejo naše pomoči, marsikaj zmorejo sami. Včasih nas lahko kar presenetijo s svojimi sposobnostmi in samostojnostjo.

Z drugačnostjo ni nič narobe. Med seboj smo si različni, kar je super, saj je svet zato zanimivejši. Starši bi morali otroke poučiti o sprejemanju drugačnosti.

Drugačnost prinaša raznolikost in razbija dolgočasje, zato bi je morali biti vsi veseli.

Maja Palcich, 8. a

Lahko si drugačen po mišljenju, stilu, obnašanju ali pa zaradi prirojenih telesnih značilnostih. Drugačnost človeka bogati, ga dopolnjuje. Človek pred drugačnostjo ne more zbežati. Drugačnost človeka dela to, kar je. Tudi v družini si nismo vsi enaki, celo dvojčki se razlikujemo med seboj.

Tudi ljudje s telesnimi posebnostmi so ljudje, tudi oni mislijo, čutijo, se odzivajo. potrebujejo veliko toplote in ljubezni.

Lara Negro, 8. a

Najprej vprašnji. Kaj je prva stvar, ki vam pade na misel, ko zaslišite besedo drugačnost? Pomislite na kaj dobrega ali na kaj slabega?

Večina ljudi ima predsodke, ko vidi nekoga, ki je drugačen. Misli, da je manj vreden, da bo naredil kaj slabega, zato se ga izogiba, ga prezira ali se ga celo boji. Verjetno zelo malo ljudi ob besedi drugačnost pomisli na nekaj dobrega.

Biti drugačen ni lahko. Drugačni imajo težave pri vključevanju v družbo, nekateri med njimi so tudi gibalno ovirani. Vzemimo na primer invalide. Težave imajo skoraj povsod, kamor gredo. Večina javnih mest še vedno nima lahkega dostopa za invalidski voziček. Nekateri imajo težave pri povsem vsakdanjih rečeh: hranjenju, nakupovanju, vzdrževanju osebne higiene. A za te ljudi vse upanje ni izgubljeno. Zbirajo se v posebnih društvih, kjer plešejo, se ukvarjajo s športom ali se šolajo za pridobitev poklica. Naj spomnim, da ima tudi Slovenija nekaj dobrih paraolimpijskih športnikov.

Na splošno ljudje s posebnimi potrebami potrebujejo posebno pomoč. Tisti z lažjimi oblikami bolezni lahko dobijo službo, postanejo športniki, umetniki ...

Življenje drugačnih je težko, mi si tega še predstavljati ne moremo.

Vid Škrlič, 8. a

Menim, da smo ljudje med seboj drugačni navzven in navznoter. Ljudje moramo biti drugačni, saj se tako prepoznamo. Vsak ima svoje lastnosti, svoje značilnosti in svoje misli. Ljudje razmišljamo na različne načine.

Nekateri ljudje so drugačni zaradi bolezni, na nek način so posebni. V predstavi Kit na plaži smo si ogledali, kako je deček Igor drugačen, saj ima downov sindrom. Sestra ga najprej ni sprejela, nato pa je razumela, da je njen brat poseben, in to na dober način. Iz predstave bi lahko izluščili nauk, da se moramo ljudje sprejemati takšne, kot smo. Sprejemati moramo sebe in druge. Marsikdo si ne želi biti drugačen. Dobra drugačnost se sprejema lažje kot slaba drugačnost.

Nekateri ljudje ne sprejemajo drugih tudi zato, ker mislijo, da so sami več vredni. Vsi smo vredni enako. Pravi prijatelj te sprejme ne glede nato, ali si reven ali bogat, mestni ali vaški človek, bolan ali zdrav ...

Sara Negro, 8. a

Če bi hoteli razpravljati o drugačnosti, bi porabili celo večnost. Vsak človek je edinstven celo enojajčni dvojčki si niso povsem enaki. Načeloma naj ne bi bilo večjih razlik med ljudmi z boleznijo in ostalimi. A nekateri ljudje mislijo, da so nekaj več kot drugi, da so popolni.

Zunanost ne pove veliko o človeku. Tisti, ki se smeje, morda sploh ni vesel, morda s smehom prikriva svojo žalost.

Tina Vujković, 8. a

Po eni strani je dobro, da si drugačen, po drugi pa ne. Nekateri drugačnost sprejemajo kot nekaj slabega, drugačnih se izogibajo, jih celo žalijo. Nekateri drugačne sprejemajo kot sebi enake, z njimi so prijazni. Dobro je, da se drugačne vključuje v življenje. Se pa ljudje drug do drugega, ne glede na drugačnost, velikokrat vedemo zelo neprijazno, celo zlobno ... Zamisliti bi se morali nad sabo.

Eneja Štemberger, 8. a

Imam leto mlajšo sestro, ki je drugačna, je otrok s posebnimi potrebami. Ko je bila majhna, sem komaj čakala, da bo spregovorila, a ko se to ni zgodilo, sem pomislila, da potrebuje več časa. Potem pa mi je mama povedala, da ne bo govorila nikoli. Takrat me je postalo skoraj sram in do nje sem začutila odpor. Zavedla sem se, da nikoli ne bom imela normalne sestre, da ji kot starejša sestra nikoli ne bom mogla dati nasveta. Začela sem se je izogibati, nisem ji želela pomagati. Toda najini starši nikoli niso obupali. Vsak dan znova so naju skušali povezovati.

Nekega dne sem šla z mamo na sestanek, na katerem so govorili o otrocih s posebnimi potrebami. Tam sem spoznala, da je moja sestra čisto normalna, da se mi je ni treba nič sramovati. Ko sva se z mamo vrnili domov, sem svojo sestro objela in obljubila njej in sebi, da ji bom najboljša sestra.

Zdaj ne vem, kako bi živela brez nje. Dala mi je toliko veselja v življenju!

Rosana Andjelić, 9. a

Sem povprečen najstnik s čisto povprečnimi težavami. Vsaj do prek kratkim se mi je zdelo tako. Potem pa sem nekega dne ugotovil, da mozolj na nosu in slaba nogometna tekma nista težavi. Spoznal sem, da se morajo nekateri ljudje zaradi svoje drugačnosti zares prebijati skozi težave.

Bil je čisto navaden dan in kot ponavadi sem popoldne odšel na nogometni trening. Tam me je najprej nekaj zelo presenetilo. Med tekom mi je zastal korak, ko sem opazil, da se na tribuni soigralčeva mama in oče sporazumevata z rokami. Prenehal sem teči. Spreletelo me je, da to nista običajna starša. Po glavi so mi začele rojiti različne misli. Kako njun sin to doživlja? Kako odrašča v takih razmerah? Mu je zaradi tega kdaj nelagodno?

Po koncu treninga sem v garderobi sedel poleg njega in ga potihem vprašal, kako se sporazumeva z gluhonemimi starši. Rekel je, da se je s tem že zdavnaj sprijaznil in je navajen takega življenja. Ponosno je povedal, da so sicer posebna, a srečna družina. Sporazumevajo se z rokami, pri telefoniranju uporabljajo video-klice ali pa si napišejo SMS. Hudo mi je bilo, ko sem pomislil, da njegova starša ne moreta slišati njegovega joka ob porazu, morebitni slabi oceni, bolečini ...; ravno tako pa ne slišita njegovega smeha ob zmagi, veselih trenutkih življenja. Najbolj grozna mi je misel, da starša sploh še nista slišala njegovega glasu.

Fanta in njegove starše so v našem klubu zelo lepo sprejeli, tudi če so drugačni. Smo pisana družina, razlikujemo se po teži, višini, kraju, iz katerega prihajamo, celo po narodnosti.

Zavedamo se, da je pravzaprav vsak izmed nas poseben, drugačen na svoj način. Med seboj si pomagamo in se spoštujemo.

Naj zaključim z mislijo, ki jo je nekoč izrekel moj ata, ko sva se z bratom prepirala, kateri nogometni klub je boljši: »Ni važno, kakšen grb носиš na majici, pomembno je le, da imaš v srcu grb spoštovanja in ljubezni.«

Timotej Krebelj, 9. a

Vsak je po svoje drugačen in edinstven. Vsi smo nekaj posebnega. Drugačnost moramo spoštovati in jo ceniti. Biti drugačen od ostalih ni lahko, saj te ravno to lahko pripelje v neprijetne situacije, tako kot je Niko in Igorja iz Kita na plaži.

Z ljudmi, kot je Igor, nimam težav. Bila sem na poletnem taboru na Dolenjskem in spoznala vrstnico z downovim sindromom. Med pogovorom z njo sem imela občutek, da me še nihče ni tako natančno in pozorno poslušal, ko sem govorila. Zaradi tega sem v njeni družbi počutila zelo prijetno.

Do vseh drugačnih ljudi se moramo obnašati razumno in spoštljivo. S tem jim pokažemo, da nam ni vseeno zanje. S takim vedenjem smo tudi boljši ljudje. Namesto da imamo do ljudi s posebnimi potrebami predsodke, jim raje pomagajmo, da se bojo v družbi počutili bolj sprejeto in lagodno. Poskušajmo jih razumeti. Hvaležni nam bojo za vsako malenkost, ki jo bomo storili zanje.

Identiteta posameznika je tema romana Kit na plaži. Vsak ima svojo in prav zaradi nje je v svetu samosvoj. V knjigi Nika primerja Igorja s kiti, ki nasedajo na plažo zaradi ... Ampak brez njih ne bi bilo enako, v morju so nekaj posebnega.

Spoštujmo drugačnost, cenimo jo in ne delajmo razlik med ljudmi. Nikoli ne veš, kdaj se kaj podobnega zgodi tebi ali tvojim bližnjim.

Zoja Keuc, 9. a

V čem sem drugačna? Morda v tem, da nisem prijavljena v vsa socialna omrežja? Ali gre mogoče za to, da igram klavir že skoraj polovico svojega življenja? Nekateri bi rekli, da gre pri slednjem za izgubo časa, jaz pa bi rekla, da je izguba časa, da neprestano buljiš v telefon. Sem zaradi tega drugačna?

Ljudje se obnašamo različno. Vsak ima svojo 'fasado'. Sama imam rada ljudi, ki so prijazni, ne pa zahrbtni, dvolični in lažnivi. Vsak dan znova se trudim biti boljši človek. Sem zaradi tega drugačna?

Take drugačnosti me ni sram. Posledice moje drugačnosti so moj največji zaklad: imam namreč najboljše prijatelje na svetu, ki me razumejo in sprejemajo tako, kakršna sem.

Lea Vodopivec, 9. a

VIRA SLIKOVNEGA GRADIVA

<https://www.1001freedownloads.com/free-clipart>

Pridobljeno: 5. 7. 2019

<http://clipart-library.com>

Pridobljeno: 21. 7. 2019